

Vrees niet

Vrees niet

Cecilia Campos

Published by Cecilia Campos, 2024.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

VREES NIET

First edition. November 11, 2024.

Copyright © 2024 Cecilia Campos.

Written by Cecilia Campos.

Synopsis

Op een dag stond er een vreemdeling voor mijn deur. Maar hij was geen gewone vreemdeling - nee, hij was een enigma in cowboylaarzen, met een maatpak duurder dan mijn hele boerderij, buitenwerelds knap, met donker haar en nog donkerdere ogen.

Hij was ...

Ruw. Mysterieus. Gevaarlijk.

En raar genoeg, kende hij mijn verlangens nog voordat ik ze zelf doorhad.

Met hem ontdekte ik een nieuwe versie van mezelf - een Angelina die genoot van het kat-en-muisspel, van het opgejaagd worden als een wild dier. Ik rende, hij jaagde. Keer op keer maakte hij me de zijne, terwijl ik deed alsof ik dat niet wilde.

Ik verloor mezelf in dat spel, verlangend om verslonden te worden in zijn sterke, wilde armen. En toch, hoe vreemd het ook klinkt, voelde ik me veilig bij hem.

Maar dit avontuur? Geloof me, het werd wilder dan ik ooit had durven dromen.

Deel 1 – Vreemdeling

1 - Op goed geluk

Na het verlies van Michael, de man waar ik mijn ziel aan had gegeven, leek het alsof ik nog wel even kon blijven doen alsof. En daar was ik verdomd goed in. Ik deed alsof ik elke ochtend zin had om op te staan, alsof ik dezelfde vrouw was die zelfverzekerd in het leven stond. Die vrouw die zich geen zorgen maakte over wat de rest van de wereld dacht, omdat het enige dat ertoe deed, was wat hij van me vond. Maar de waarheid? De waarheid was dat ik vaak niet eens de energie had om mijn voeten uit bed te laten bungelen. Mijn dagen leken vastgezogen in een zee van verdriet, en ik dreef doelloos rond zonder iets om naar uit te kijken.

Toch hield ik me vast aan de gedachte dat de pijn wel zou slijten. Dat er een dag zou komen waarop ik wakker zou worden zonder dat verlamdende gevoel in mijn buik. Dat ik niet meer nachtenlang mijn kussen doorweekte met tranen omdat ik keer op keer besepte dat hij niet meer terugkwam. Mickey, mijn Mickey ... hij was weg. Mijn wereld was nu eentje zonder hem. En daar was niets aan te doen.

Op een dag – vraag me niet hoe lang daarna, want die tijd is een waas – stond mijn buurvrouw op de stoep met een klein bundeltje vacht in haar armen. Een puppy, zo'n kruising waarvan je vermoedt dat er ergens een wolf in de familie stamboom zit. Eén oog zo blauw als een ijsberg, het andere diepzwart als de nacht. Mijn buurvrouw, een hondenfokker, had me vast verteld welk ras het was, maar ook dat stukje informatie gleed langs me heen, alsof mijn brein alleen nog ruimte had voor verdriet. Het beestje had energie voor tien, en als je hem niet minstens drie

keer per dag liet uitrazen, werd hij destructiever dan een tornado in een porseleinwinkel.

Ze bedoelde het goed, mijn buurvrouw. Echt waar. Ze zag mijn leegte en dacht dat wat gezelschap misschien zou helpen. En ergens had ze ook gelijk. Want ik snakke naar aanrakingen, naar de warmte van een lichaam tegen het mijne.

Ik kon mezelf best knuffelen – geloof me, ik heb het geprobeerd – maar de chemie die je hersenen vrijlaten bij zo'n zelfknuffel?

Totaal niet hetzelfde. Met het hondje voelde het echter anders. Hij bood een soort simpele, onvoorwaardelijke liefde. En ik begon voor die hondenknuffels te leven. Vraag me niet hoe, maar het werkte. Want ik ben er nog steeds.

Natuurlijk heb ik wel eens gedacht aan uitchecken. De eeuwige donkere gedachten spookten door mijn hoofd. Rationeel wist ik wel dat het leven een soort cadeau was.

Een avontuur. Een reis met lessen, transformaties en al dat gedoe. Maar om dat ook echt te vóélen, dat is weer een heel ander verhaal. Zonder hem voelde dat avontuur meer als een verplicht nummer. Want zijn avontuur was klaar.

Hij had een ander pad bewandeld, een spirituele overwinning behaald door los te komen van zijn lijden. En ja, ik had blij voor hem moeten zijn.

Maar ik was niet blij. Ik was boos. Boos omdat hij weg was. Boos omdat ik nog hier was, zonder hem. Ja, ik wist wel dat hij me niet uit eigen wil had verlaten.

Hij zou me nooit zomaar achterlaten. Zijn tijd was simpelweg gekomen. Ik weet dat nu. Maar in die eerste maanden?

Geen idee hoe ik het heb overleefd. Want als de liefde van je leven verdwijnt, dan verdwijnen ook je dromen. Je toekomst stort als een kaartenhuis in elkaar.

Wat ik wel weet, is dat ik op een dag klaar was met alles en iedereen. Al die bliken vol medelijden, de lieve klopjes op mijn schouder met dooddoeners zoals 'het komt goed' en 'tijd heelt alle wonden'. Of de suggestie om een nieuwe hobby te zoeken voor afleiding ... ik kreeg er rillingen van. Zelfs de smalltalk over de meest triviale dingen ging me irriteren. Al dat gepraat, maar niemand die écht iets te zeggen had. Zonder hem, zonder mijn Mickey, voelde ik me allergisch voor de mensen om me heen.

Ik moest weg. Weg van al dat gedoe. En het ergste was nog dat ik me sinds zijn dood nooit meer écht veilig heb gevoeld. Na de dood van mijn ouders, had ik jaren rondgezworven, overal gezocht naar een plek waar ik thuis kon komen. Die plek vond ik bij Michael. Mijn veilige haven. Maar nu hij weg was, voelde niets meer als thuis. Daarom moest ik weg. Weg. Weg. Weg.

Zo gebeurde het dat ik op een doodnormale maandag mijn spullen inpakte. Niet alles, alleen het hoogstnoodzakelijke.

De rest zou ik waarschijnlijk niet meer nodig hebben. Misschien kon ik mezelf niet bevrijden van mijn sombere gedachten, maar de rest kon ik wel achterlaten.

Patrick, Pat, zo noemde ik mijn wolfshond (vernoemd naar Patrick Swayze, mijn vroegere tv-held), stak genietend zijn kop uit het raam terwijl ik het dorp uitreed.

Hij leek te weten dat we nooit meer zouden terugkeren naar die vreselijke plek waar alles en iedereen me herinnerde aan de man die ooit mijn alles was, maar die Pat nooit zou leren kennen.

Mijn oom was altijd al een tikkeltje excentriek, maar zijn 'huisje' in de bergen slaat echt alles. Het is alsof hij dacht: "Ik bouw een boerderij in de bergen, maar dan wel de grootste die je ooit hebt gezien. Een mix tussen een middeleeuwse vesting, en een high-tech commandocentrum." Het heeft alle moderne snufjes die je maar kunt bedenken, maar dan zonder de wifi of kabel TV.

En laten we het hebben over mijn oom zelf. Hij was als een mix van Rambo en een padvinder, met een vleugje James Bond erbij.

Serius, hij kon je leren hoe je een berenval moest zetten terwijl hij ondertussen een heerlijke maaltijd op een open vuur klaarmaakte. En dat allemaal met een blik van 'no big deal'. Ik bedoel, hij zou waarschijnlijk een beer in een arm klem kunnen vangen terwijl hij met de andere hand zijn baard trimde. Dat was gewoon hoe hij was.

Dus, nu woon ik daar al een paar jaar, en eerlijk gezegd, het bevalt me prima. Ik voel me als een moderne holbewoner. Ik wek mijn eigen energie op, jaag in het bos als een ware Amazone-krijger en heb zelfs een hele entourage van geiten die me elke ochtend begroeten alsof ik hun koningin ben. Oh, en laten we de vrijdagmarkt niet vergeten. Ik sta daar als een soort kaas-goeroe, met mijn zelfgemaakte geitenkaas waar de dorpelingen helemaal wild van worden. Het is alsof ik een soort kaas-tovenaar ben die de lokale economie draaiende houdt.

En natuurlijk heb ik mijn moestuin. Serius, mijn groenten groeien daar als kool - nou ja, eigenlijk groeien ze beter dan kool, maar je snapt het idee.

Het is alsof ik mijn eigen kleine utopie heb gecreëerd, midden in de bergen. Dus ja, ik ben misschien een beetje gek, maar eerlijk gezegd, ik zou niet anders willen.

Dezelfde moestuin waar ik nu op mijn knieën op de koude grond zit, met "One" van de Swedisch House Maffia die hard uit de muziekboxen komt. Ik geloof dat de plantjes harder groeien als ik bepaalde muziek opzet. En het helpt me om me minder alleen te voelen.

Patrick bekijkt mijn werk van een klein afstandje, een uitgebreide gaap uit zijn grote mond ontsnappend. 'Ja kerel, is het weer laat geworden gisteren?'

Het voordeel van in de bergen wonen, is dat ik nooit meer mijn hond hoeft uit te laten. Hij heeft hier alle vrijheid, kan gaan en staan waar hij wil en al zijn energie kwijt. Soms zie ik hem hele dagen niet, wie weet wat hij dan allemaal doet. Maar hij komt altijd terug naar mij. En hij praat altijd terug. Nou ja, praten ... hij blaft en maakt piepende geluiden, maar ik begrijp hem wel hoor. En hij begrijpt mij. Net als nu.

'Waf, waf!' Patrick maakt een rondje en gaat weer zitten.

'Heb je die vos nog gevangen?' Een hoog gepiep betekent nee. Ik ben wat onkruid aan het verwijderen en controleer of de slakken nog steeds weg zijn. Die beestjes vreten al mijn planten op en ik word er gek van!

Het probleem is dat ik het niet over mijn hart kan verkrijgen om gif te gebruiken. Ik vind ze zo schattig ...

Als ik er een vind, pak ik hem op en breng ik hem naar de andere kant van de tuin waar ik een speciaal hoekje heb gecreëerd, compleet met kleine slakkenhuisjes en glijbanen - ja, je hoort het goed, glijbanen! Mickey zegt dat ik gek ben dat ik zo lief doe tegen de beestjes.

Maar wat doen die slakken de volgende dag? Ze zijn gewoon weer terug op het voor hen verboden terrein!

'Kijk nou, Pat! Serieus! Heb je ooit zulke ondankbare slakken gezien? Ik bedoel, ik maak speciaal een attractiepark voor ze en dit is hoe ze me bedanken?' Het is genoeg om een meisje aan het twijfelen te brengen over haar toewijding aan de natuur, toch? Onder een blad hangt er weer eentje die ik voorzichtig vastpak en naar het slakkenattractiepark verplaats.

'Ach ja ... het houdt je van de straat. Of op de straat. Of in de bergen, bedoel ik,' zeg ik tegen Patrick. Wat houd ik van onze gesprekken. Wie heeft er nu mensen nodig als je een Patrick Swayze hebt?

'Waf, waf, waf!'

‘Inderdaad, kerel. Inderdaad,’ bevestig ik, terwijl ik een van de speciale gereedschappen die ik gebruik voor mijn tuinwerk pak. Ik begin tussen de tegels te wroeten om een stuk onkruid weg te krijgen dat ik niet kan uittrekken, dus besluit ik het maar weg te snijden. Maar na veel wrikken en steken lukt het me niet om er goed bij te kunnen. Verdomme ... misschien kom ik later terug met de brander en verbrand ik het wel! Ik ben druk aan het steken en aan het kleine irritante stronkje aan het trekken, wanneer mijn schep ineens uitschiet en in mijn linker duim belandt. Shit! Oh. Mijn. God. Dat is scherp!

Patrick begint te blaffen en ik bekijk in een soort slow motion al dat felrode bloed dat in het wilde weg uit mijn duim aan het schieten is ... het lijkt net een fontein ... en dan ... dan voel ik mijn ogen ineens omhoog en naar achteren bewegen en zie ik ineens zwart.

Straks zal ik wel gaan beseffen dat het bijna een uur betrof dat ik knock-out heb gelegen daar op de koude grond, maar nu voel ik een natte, warme tong op mijn wang en realiseer ik me dat Pat me wakker maakt.

Ik kom een beetje overeind en voel mijn duim kloppen. Ik durf niet te kijken, want ik weet dat ik dan weer flauw ga vallen. De duizeligheid overvalt me, ik heb nooit goed tegen bloed gekund. Zelfs tijdens de maandelijkse horrorshow die zich tussen mijn benen afspeelt, zorg ik ervoor dat ik niet kijk als ik naar de wc ga, want bij de kleinste glanzende rode druppel, val ik al flauw. Het is extreem.

Ik pak snel de theedoek die ik aan mijn achterzak heb hangen en bedek de wond, er speciale aandacht aan schenkend dat ik niets zie. Want ik weet zeker dat ik dan weer flauw zou vallen.

Verdomme. Wat nu? Normaal gesproken ben ik heel zelfvoorzienend. Als ik ziek ben, kan ik mezelf genezen met

kruiden uit mijn tuin. Ik kan jagen, schieten en dieren villen. Ik kan geiten melken en paardrijden.

Om de paar weken knip ik zelfs mijn eigen haar in een stoer kapsel dat zo uit een chique kapsalon zou kunnen komen. Ik kan alles, maar dan ook alles zelf. Ik heb niemand nodig. Behalve als het gaat om mijn eigen bloed ... fuck...

'Ik denk dat we naar de dokter moeten, Pat ...' ik voel me flauw en heb het gevoel dat ik moet overgeven. Maar komt dat door het bloed en de verwonding, of komt het doordat ik naar het ziekenhuis moet, waar ze mijn bezoek zullen registreren in god weet wat voor een database? Ik weet dat dat niet veilig is. Ik heb niet voor niets een groot deel van mijn leven op de vlucht doorgebracht. Je zou zelfs kunnen zeggen dat sinds Mickey weg is, ik opnieuw op de vlucht ben. Dus naar het ziekenhuis gaan is waarschijnlijk het laatste wat ik zou moeten doen. Maar ja ... ik kan hier toch niet doodbloeden? Wat zou er gebeuren als ik hier ter plekke dood neer zou vallen? Zou Pat mijn vlees opeten?

Jezus, Ange, wat een macabere gedachten. Stop daar onmiddellijk mee.

Oh ja! Heb ik je al verteld dat mijn innerlijke stem die van Mickey is? Of hij het werkelijk is, dat weet ik niet, maar het is wel zijn stem die ik in mijn hoofd hoor. Of misschien hoor ik helemaal niets en ben ik het gewoon zelf en ben ik langzaam gek aan het worden hier in mijn eentje in mijn bergboerderij slash fort.

Rot op, Mickey. Ik houd van je, maar jij hebt niets te zeggen over mijn gedachten. Dan had je maar niet dood moeten gaan.

Ik ben zo moe van het alleen zijn. Zo moe van het vluchten ... wat is er toch mis met me? Heb ik soms een midlife crisis? Kan dat op je drieëndertigste? Is waarschijnlijk een beetje aan de vroege kant, maar dat zou wel verklaren waarom het me op dit moment ineens helemaal niets meer kan schelen of ik veilig

ben of niet. Misschien ben ik het zat om alleen te zijn ook. Hoe lang gaat dit nog duren? Verandert dit ooit? Zal ik ooit weer een paspoort kunnen krijgen en reizen naar waar ik wil, iemand ontmoeten die geweldig is en die niet te veel vragen stelt? Een metgezel? Een vriend? Of misschien zelfs meer dan een vriend?

Meer dan een vriend? Jij hebt mij toch?

'Mickey, je bent dood, weet je nog? En na een tijdje is alleen jouw stem gewoon niet meer genoeg. Snap je dat?'

Er komt geen antwoord van mijn dode echtgenoot. Zou hij boos zijn? Of zou hij niets te maken willen hebben met de roekeloze beslissing die ik op het punt sta te nemen?

Want wat nou als ik stop met vluchten? Wat nou als ik dingen gewoon laat gebeuren zoals ze moeten gebeuren? Want er moet iets gebeuren toch? Ik kan toch niet de rest van mijn leven in mijn eentje doorgaan zonder enig contact met een ander? Ooit zal ik mensen toch ergens weer moeten leren vertrouwen?

'Angelina, als jouw moeder en mij ooit iets overkomt, maak je dat je weggomt. Je pakt de tas voor noodgevallen die je klaar hebt staan, je gaat, en je kijkt nooit meer terug. Nooit meer. Begrepen?' Ik zal de woorden van mijn vader nooit meer vergeten. Die angstige blauwe ogen van hem toen hij dat tegen me zei, zitten in mijn geheugen gegrift om nooit meer te vergeten.

'Zelfs als het een ongeluk lijkt, ga er maar van uit dat dat niet zo is. Als ze ons uit de weg ruimen, betekent het dat ze ons niet langer nodig hebben en dan zullen ze achter je aan komen. Dat is zeker.'

En dat is de reden dat ik me al heel mijn volwassen leven aan het verbergen ben. Maar nu ... nu ineens, geconfronteerd met een bloedende duim, heb ik het gevoel dat ik misschien maar eens moet stoppen met mezelf te verbergen. Want ... wat heeft mijn

leven zin, als ik niets beleef? Ik weet niet wat, maar er moet iets gebeuren, toch?

Misschien moet ik me niet zo verzetten tegen het onbekende en de onzekerheid van de toekomst omarmen ...

Ben je nu verstandig of heb je nu een doodswens?

'Oh, daar ben je, Mickey! Ik dacht dat je boos was of zo! En nee ik heb geen doodswens, maar ik weet wel dat zo angstig door het leven gaan zoals ik dat doe, ook niet bepaald een leven is, vind je niet?' Mijn dode echtgenoot geeft geen antwoord. Patrick blaft.

'Ja, ja. Ik heb het niet tegen jou ...' ik sta langzaam op, veeg de zwarte grond van mijn gezicht en broek af (ervoor zorgend dat ik niet naar mijn duim kijk, natuurlijk), en rijd naar het plaatselijke ziekenhuis, dat ongeveer een uur rijden is. Ik hoop dat ik daar kan komen zonder het bewustzijn te verliezen ... op goed geluk dan maar.

WAT DOET EEN MENS VEEL met zijn linker duim ...

Daar had ik vroeger nooit bij stilgestaan, maar als je geen duim meer hebt (of als je duim gewond is), dan besef je pas waar het allemaal goed voor is. We zijn nu een paar weken verder en de wond is goed genezen, maar nu de hechtingen eruit zijn, voelt het lichaamsdeel vreemd aan. Ik vraag me af of het ooit weer hetzelfde zal voelen.

Het is een warme dag voor deze tijd van het jaar en de zon schijnt. Patrick is ergens rond aan het struinen en ik ben bezig met het melken van Clara, een van de oudere geiten.

Ik blijf maar denken dat er iets moet veranderen in mijn leven, maar ik weet nog niet precies wat. Ik had allerlei actie verwacht na mijn bezoek aan het ziekenhuis, maar er kwam

niets. Ik weet niet precies wat ik had verwacht ... misschien dat ze me hier met SWAT team zouden komen halen, of dat ze een sluipmoordenaar op me af zouden sturen ... iets in ieder geval. Maar, er gebeurde helemaal niets.

Misschien zijn die lui lang niet zo goed georganiseerd als ik altijd heb gedacht? Ik wist zeker dat mijn bezoek geregistreerd zou worden en dat er ergens bij hun in de systemen groot alarm zou zijn en er meteen actie genomen zou worden.

Zou het kunnen dat ze helemaal niet naar mij aan het zoeken zijn? Heb ik dan voor niets al die jaren op de vlucht doorgebracht? Wat een zonde!

Sinds mijn ongelukje en mijn ziekenhuisbezoek was ik toch wel een beetje bang geworden. Mijn plan om te stoppen met vluchten en de zaken op hun beloop te laten leken me niet zo verstandig meer. Daarvoor in de plaats had ik een ander plan bedacht. Eentje waarbij ik plastische chirurgie zou ondergaan en een nieuwe identiteit zou aannemen met ander DNA of zo, zodat ik een nieuw leven kon beginnen.

Hoe zou ik dan heten? Ik heb Zeta altijd wel een leuke naam gevonden ... je weet wel, naar Catherine Zeta-Jones, de beroemde actrice. Ik vind dat ik wel iets van haar weg heb, maar dan met kort zwart haar en blauwe ogen.

En wat zou ik dan doen? Uit eten gaan. Ja! Elke dag uit eten, zodat ik nooit meer zou hoeven koken of afwassen. Daar heb ik toch zo'n hekel aan. Zo zou ik bijvoorbeeld ook nooit meer de was hoeven doen, want ik zou elke dag nieuwe kleding dragen.

Als het vies werd, kon ik het gewoon in de prullenbak gooien en de volgende dag iets nieuws uit de kast trekken. Ja! Dit was een geweldig idee!

Je zou een nieuwe identiteit aannemen, schat, dat is iets anders dan rijk worden ...

‘We hadden toch afgesproken dat als jij niets positiefs te zeggen hebt, je dan je mond zou houden, toch, lieverd?’

Ik richt me tot Clara en vraag: ‘Wie denkt die man wel niet dat hij is? Ooit was hij misschien wel de meest sexy man op aarde, maar nu denkt hij dat hij ermee wegkomt mijn oren van mijn hoofd te zeuren ... maar dat pik ik niet!’ De geit kauwt rustig verder en kijkt ongeïnteresseerd voor zich uit.

Ik praat verder:

‘Vroeger was hij nooit zo’n zeurpiet. Hij was lief en knap en sterk en sexy, met van die grote handen en die aderen op zijn polsen en die verleidelijke blik ...’

Maar ... wat voel ik nou ineens? Ons super interessante gesprek wordt ineens onderbroken door een raar getril ... is dat soms een orgasme?

Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een orgasme heb gehad, dus ik weet bijna niet meer hoe dat voelt. Is het de grond die beweegt? Wat is dat nou? Is het soms een aardbeving. Dan verschijnt er plotseling een fel wit licht dat me dwingt mijn ogen dicht te knijpen en mijn lichaam doet terugdeinzen. Geen orgasme dus. Jammer, zucht.

Als ik mijn ogen weer open, voel ik nog steeds het gerommel onder mijn voeten. Zelfs het witte hekje van het schapenhok trilt. Wat gebeurt er in hemelsnaam? Wat is dit?

Ik kijk om me heen, maar kan er niets van maken. Ergens in de verte hoor ik Patrick blaffen. Ik knijp mijn ogen samen tegen de zon en probeer in de richting van het geluid te kijken. Daar, ver weg achter de bomen, zie ik ineens rook opstijgen. Rook? Een bosbrand of zo? Midden in de winter? Hoe kan dat nou? Verdomme, verdomme, verdomme. Wat moet ik hier nu weer mee?

Wat je hiermee moet doen, Ange, is naar binnen gaan. Sluit alle deuren en ramen en wacht tot het veilig is.

'Ja, ja, natuurlijk moet ik weer veilig zijn, bla bla bla ... ik ben er zo klaar mee, Mickey ... weet je wat? Ik pak mijn shot gun die ik altijd bij de deur bewaar en ga gewoon voorzichtig kijken. Ik ken dit gebied beter dan wie dan ook. Zodra ik iets verdachts zie, ben ik weg. Okay, zeurkous van me?'

'Wat is er gebeurd met Mickey, de meest sexy man op aarde? Daar geef ik de voorkeur aan ...'

'Wat er gebeurd is? Moet ik het je weer uitleggen? Je bent doodgegaan! Dat is er gebeurd!'

Zou er iets neergestort zijn of zo? Misschien een meteoriet? Dat zou de mini-aardbeving en de rook kunnen verklaren. Toch? Wat het ook is, het moet wel iets groots zijn, anders zou de grond niet zo hebben getrild. Ik kan zo snel niets bedenken wat het zou kunnen zijn. Misschien toch een meteoriet, of ... een vliegtuig? Of een helikopter? Of misschien is het wel Superman of Thor, de god van de donder uit de Avengers ... oh, wat mis ik televisie ... ik denk dat als ik mijn nieuwe DNA en lichaam heb, ik lekker naar de bioscoop ga ...

Focus, Angie. Focus. Je moet nu niet wegdromen in je eigen fantasiewereld. Je moet jezelf opsluiten totdat het weer veilig is.

Ik ga mijn shot gun halen, dat is wat ik ga doen. Ondertussen is Patrick opgewonden bij me komen staan. Hij kijkt en blaft in de richting van de rook. Ik laat de boel de boel, pak mijn geweer, controleer of het geladen is, en dan gaan we op onderzoek uit.

2 - Ongeluk

Voorzichtig naderen we het onbekende object en mijn neus prikt door de scherpe geur van vuur. Ik heb de hond gezegd stil te zijn, en hij begrijpt dat we op jacht zijn. Hij loopt voorzichtig en geruisloos voor me uit, zoals alleen hij dat kan. Hij is helemaal in zijn element, volledig alert en waakzaam.

Tussen de dikke takken en bomen van het bos, verschijnt plotseling een wit apparaat, ongeveer zo groot als een auto. Normaal gesproken zou ik bang zijn, maar op de een of andere manier ben ik dat niet, al zie ik mijn hand wel een beetje trillen.

Naarmate we dichterbij komen, blijkt het inderdaad om een auto te gaan. Hij ligt tussen de struiken achter een spoor van vernieling. Dode takken en omgevallen bomen vormen een pad dat een paar meter verderop bij het wrak eindigt. Maar wat is het precies? Een auto, ja. Het lijkt op een soort raceauto, met een vuur dat in het midden brandt waar normaal gesproken de bestuurder zou zitten. Maar er zijn hier geen wegen ... hoe is dit voertuig hier beland?

En wat ligt daar een paar meter verderop? Het lijkt wel op een vleugel ... heeft het soms gevlogen? Dat is toch niet mogelijk? En wie zat er dan achter het stuur? Ik kijk om me heen, maar zie niemand. Wat ik wel zie, zijn voetsporen die vanaf de linker portier ergens achter me in het dichtbegroeide bos verdwijnen.

Ligt de bestuurder nu daar te branden in het wrak of loopt diegene ergens hier rond? Misschien zijn het er meer dan een persoon ... mijn hand trilt opnieuw, maar niet van angst, eerder van opwinding. Eindelijk is er een beetje actie hier. Ik was een

beetje bang, dat na zoveel tijd in mijn eentje, het niet lang meer zou duren of ik zou doodgaan van verveling.

Ik houd mijn geweer voor mijn gezicht, alert op mijn omgeving. Het vuur voor ons laait plotseling op. We nemen wat afstand, voor het geval dat alles ontploft. Pat wordt steeds onrustiger, rent rond mij heen en blaft in de richting waar de voetsporen verdwijnen.

'Rustig maar, jongen, rustig maar ...' ik blijf gefocust met de loop van mijn geweer in mijn trillende handen en zie ineens iets glinsteren tussen de bladeren. We benaderen het langzaam, terwijl mijn hond opgewonden is en erheen wil rennen.

Ik tik op mijn bovenbeen en fluister dwingend: 'Blijf.' Ik heb mijn hond goed getraind, anders zou ik gek worden van zijn plasongelukjes binnenshuis. Hij blijft dicht bij me lopen.

Ik slik. Er is beweging in het glinsterende object. Verbeeld ik het me? Maar dan beweegt het opnieuw, en ik weet zeker dat het echt is en geen product van mijn eenzame brein.

Voordat het rationele deel van mijn hersens me eraan herinnert dat er een hele legitieme reden is dat ik hier alleen met mijn hond in een huisje in de bergen woon, en dat ik me eigenlijk voor mijn eigen veiligheid zou moeten verstoppen voor alles en iedereen, lopen we met vastberaden stappen naar het object toe. We komen steeds dichterbij, en ik denk dat ik daar een lichaam zie liggen.

Ja hoor. Op de grond, tussen de struiken, ligt een menselijk lichaam. Een grote gestalte. Mijn ogen vallen op een duur uitzierend horloge om zijn linker pols, wat het glinsterende object verklaart. Het is een man, met ietwat langer golvend zwart haar dat al een paar maanden geleden geknipt had moeten worden. Hij ligt met zijn gezicht op zijn armen, op zijn buik. Hij draagt zwarte kleding ... is dat nou een maatpak? En zijn dat zwarte cowboylaarzen?

Zijn rug en armen zijn gespierd en atletisch. Hij is dus niet zo'n opgeblazen figuur zoals je tegenwoordig vaak ziet, maar eerder een atleet, misschien wel een basketballer. Lang, slank en gespierd, dat kan ik zelfs door zijn kleding heen zien.

Plotseling begint het lichaam te bewegen en ik schrik van de onverwachte beweging. Pat blaft, maar gaat naast me zitten terwijl hij naar de man kijkt. Dan horen we een soort hoesten en zien we hoe de man met moeite zijn hoofd omhoog probeert te tillen. Ik kom wat dichterbij om hem te helpen en merk dat hij zijn ogen samengeknepen houdt. Zijn gezicht ... het is ... het mooiste gezicht dat ik ooit heb gezien. Zelfs met zijn ogen dicht kan ik zien dat hij ongelooflijk knap is.

Hij is adembenemend ... hij is perfect. Hij heeft echt zo'n gezicht van een model, met hoge jukbeenderen en diepe oogkassen. Je zou denken dat zulke mannen niet echt bestaan. Het lijkt alsof hij rechtstreeks uit een laboratorium komt, waar iemand besloten heeft om het DNA van David Gandy te mengen met die van Michele Morrone. Oh, en alsof dat nog niet genoeg was, hebben ze er nog een vleugje Henry Cavill aan toegevoegd voor de scherpe kaaklijn. De man opent met moeite zijn ogen en dan besef ik dat ze er ook een vleugje Oscar Isaac aan hebben toegevoegd voor die twee doordringende bruine ogen die vol met pijn zitten.

Hij maakt een hees geluid, en dat bevestigt voor mij dat hij inderdaad pijn heeft. Ik laat mijn geweer zakken en bekijk hem nogmaals. Zijn kleding ziet er kostbaar uit. Zijn cowboylaarzen lijken gemaakt van slangenleer, en het pak dat hij draagt, past perfect bij zijn indrukwekkende lichaam. En zouden dat echte diamanten zijn in zijn horloge?

Wanneer hij zijn arm smekend naar me uitstrekt, realiseer ik me dat ik als een idioot naar deze prachtige, gewonde man heb staan staren in plaats van hem te helpen. Zijn charmante

toch gepijnigde gezicht doet me uit mijn betovering schrikken en ik kniel naast hem neer, terwijl ik mijn shot gun op de grond leg. Hij laat zijn hand weer zakken en klauwt met zijn vingers in de grond. Hij hoest diep en kreunt luid. Het klinkt scherp en benauwd. Zou hij iets gebroken hebben?

Ik buig me over hem heen en probeer te zien of er ergens een bot uitsteekt. Oh god laat er alsjeblieft geen bloed zijn ... van wat ik kan zien - en dat is niet veel omdat hij op zijn buik ligt – detecteer ik geen wonden of uitstekende botten. Zucht, wat een opluchting...

De man hoest een paar keer en ademt moeizaam. Er klinkt een piepend geluid uit zijn longen. Met moeite tilt hij zijn hoofd weer op en kijkt me smekend aan met zijn mooie, pijnlijke bruine ogen.

‘Oh verdomme, wat moet ik hier nu mee? Mompel ik tegen mezelf en leg voorzichtig mijn hand op de zijne.

‘Hallo?’ Ik vraag me af waarom het als een vraag uit mijn mond komt. Zijn huid voelt zo heet aan dat het bijna onaangenaam is. Deze hele situatie is onaangenaam. De man heeft duidelijk veel pijn, we zijn kilometers verwijderd van een ziekenhuis en ik heb geen telefoon of internetverbinding.

‘Ben je in orde?’ Zijn brede vingers krullen zich om de mijne, maar hij trekt ze reflexmatig terug terwijl hij probeert adem te halen met zijn piepende longen.

Ik kijk om me heen en besef dat we echt een groot probleem hebben. Ik kan hem hier niet zomaar laten liggen. ‘Wat nu, Pat? Heb jij nog slimme ideeën? Pat blaft een paar keer.

‘O ja! Geweldig idee!’

Dan richt ik me tot de man voor me en vraag: ‘Heb jij een mobiele telefoon? Zodat we een dokter of het alarmnummer kunnen bellen?’

Zijn gezicht vertrekt van pijn en zijn prachtige bruine ogen knijpen samen. Is alles aan deze man mooi?

‘Nee ... geen ziekenhuis,’ bromt de vreemdeling met een krakende, bijna onhoorbare stem.

Hij zucht en voegt eraan toe: ‘Niemand ...’ hij laat vermoeid zijn gezicht weer op de grond vallen en hij begint weer moeizaam adem te halen.

‘Waarom mag ik niemand bellen?’ Mijn toon is ongelovig, bijna schreeuwerig.

Ik merk dat zijn hand nog steeds in de mijne ligt omdat hij er zwakjes in knijpt. Hij fluistert heel zachtjes, zo zachtjes dat ik moeite moet doen om hem te horen: ‘Nee, geen dokters.’

Verward wil ik hem vragen waarom niet, maar hij onderbreekt mijn gedachten door zijn hand uit de mijne te halen en langzaam naar mijn gezicht te bewegen. Ik leun een beetje naar achteren, maar blijf waar ik ben. Terwijl zijn vinger mijn wang zachtjes streelt, fluistert hij vragend: ‘Ben jij soms een engel?’

Wat? Heb ik dat goed gehoord? Of hallucineert deze man door een hoofdwond? Hij moet hard op zijn hoofd zijn gevallen.

De man laat zijn hoofd weer zakken en ik schud voorzichtig aan zijn schouder.

Okay Angie, je kunt deze man niet zo achterlaten. Je moet hem op de een of andere manier naar binnen zien te krijgen.

‘Oh ja, Einstein? Denk je dat ik daar zelf niet aan had gedacht?’

Ik zou het toch liever hebben dat je me de meest sexy man op aarde noemt. Einstein zou ook goed zijn geweest als je het niet zo sarcastisch bedoelde ...

Ondanks de ongemakkelijke opmerkingen van mijn echtgenoot, negeer ik ze en leg ik geruststellend mijn hand op die

van de gewonde vreemdeling. Kalm blijven en laten zien dat ik alles onder controle heb, is superbelangrijk nu.

‘Je moet in ieder geval naar binnen, want je kunt hier niet blijven liggen. Maar ik kan je onmogelijk dragen. Misschien heb ik een kruiwagen of iets dergelijks ... ik ben zo terug, okay?’ Hoe ga ik in godsnaam deze man, die eruitziet alsof hij twee meter lang is en tweehonderd kilo weegt, in mijn eentje in een kruiwagen krijgen? Ik kan niet geloven dat dit nu echt gebeurt.

De man geeft geen antwoord. Hij hoest niet meer en het piepende geluid is ook gestopt. Is hij flauwgevallen? Ik besluit dat ik haast moet maken. Ik weet niet precies wat er met hem aan de hand is, maar het ziet er niet goed uit.

Bovendien is hij veel te knap en rijk (zo aan zijn diamanten horloge en krokodil lederen laarzen te zien) om hier dood te gaan. En eerlijk gezegd heb ik geen zin om een graf te graven. Weet je wel hoe zwaar dat is?

‘Blijf hier, Pat. Bewaak deze man. Ik ben zo terug.’

‘Blaf, blaf!’ antwoordt mijn slimme hond.

‘Goed zo!’ Ik geef hem een aai over zijn kop, sta op en begin te rennen. Gelukkig ligt de kruiwagen precies waar ik hem verwachtte, en kan ik snel terugkomen. Tegen de tijd dat ik op de plek ben waar ik de vreemdeling achtergelaten heb, hijg ik als een wild paard. Het is best een eind lopen vanaf hier. Hoe ga ik deze man in hemelsnaam in mijn huis krijgen, helemaal in mijn eentje?

Maar waar is de man nu? Hij is er niet meer. Ik kijk om me heen en hoor dan Pat blaffen. Tot mijn verbazing zie ik iets verderop de man op handen en knieën kruipen en een wolfshond naast hem lopen ... maar ... ze gaan de verkeerde kant op!

Wanneer ik hem bereik en door mijn knieën naast hem zak, hoor ik zijn raspende ademhaling en zie ik hoe hij worstelt om de ene knie vooruit te krijgen, dan een arm, dan weer een knie,

dan weer een arm. Hij beweegt heel langzaam, alsof zijn lichaam te zwaar is voor hem. Het ziet eruit alsof dit het moeilijkste is dat hij ooit heeft gedaan. Alarmbellen gaan af in mijn hoofd wanneer ik deze man die er zo viriel en sterk uitziet zo zie worstelen.

Ik zak door mijn knieën en kijk hem recht in zijn mooie, pijnlijke ogen. ‘Heb je niets gebroken?’ Wat hij niet doet is mij antwoorden met woorden, maar door langzaam zijn hoofd te schudden. Wat hij wel doet, is een zware, lange arm op mijn schouders leggen en zich met zijn andere hand van de grond afduwen. Hij probeert zijn gewicht op mij te laten rusten, en ik zak bijna door mijn benen.

Oef! Deze man weegt inderdaad tweehonderd kilo. Zijn botten zijn vast van cement gemaakt. Ik kreun en mijn knieën knikken. Alsjeblieft, Jezus, laat mijn rug niet breken nu.

‘Kun je lopen?’ Er dringt een heerlijke, mannelijke geur in mijn neus en ik haal diep adem. Wat is dit? Ik heb nog nooit zoiets geroken. Het lijkt op ... toffee- of karamel ... maar dan met een scherp fris randje ... Toffee-ijs! Dat is het! Het is een verslavend geurtje en lastig om het precies te beschrijven, maar ik kan er geen genoeg van krijgen.

Moeizaam sta ik langzaam samen met hem op en wacht geduldig tot hij zich naast me enigszins rechttop kan krijgen. Ondertussen haal ik nog een paar keer diep adem. Oh mijn god, ik raak bijna high van zijn geur ... ik zweef bijna wanneer ik weer naar zijn gezicht kijk. Hij kijkt me nu zeer geïntrigeerd en een beetje ongeduldig aan.

‘Stond je me nu te besnuffelen?’ vraagt zijn diepe, krakende maar toch dwingende stem.

Verdomme! Hoe lang heb ik hier staan inhaleren?

Ik herstel mezelf en zeg: ‘Sorry, *Knapperling*, maar als je niet wilt dat meisjes gek van je worden, dan had je die geur niet over

je hele lijf moeten besprenkelen alsof je in een deodorant reclame was.

Ben je er klaar voor? We gaan eerst draaien en dan rustig en langzaam de andere kant op lopen, okay?’ Ik wijs met mijn hoofd in de juiste richting.

Hij antwoordt met een voorzichtige stap en het gewicht dat zwaarder wordt terwijl hij zichzelf steeds meer op mijn schouders ondersteunt.

Ik vraag me af wat deze man normaal gesproken in het leven doet. Is hij misschien piloot? Die experimentele vliegtuigen test? Als dat zo is, dan heeft hij er niet veel van gebakken, gezien zijn crash. Maar misschien lag het niet aan hem, maar was er iets mis met het voertuig. En wat doet hij nog meer? Vooral met die handen. Die grote handen en volle lippen ...

Misschien heeft deze man pijn, ondeugende meid. Ik stel voor dat je stopt met je seksuele fantasieën en hem helpt ...

De vreemdeling heeft geen idee van mijn ongepaste gedachten en mijn innerlijke gesprek met mijn overleden echtgenoot. Hij sist diep en laag, en het klinkt pijnlijk.

Ik maak me zorgen over de staat van mijn onderbroek.

Niet alleen omdat zijn gekreun ongelooflijk seksueel klinkt, maar vooral omdat ik denk dat er een beetje urine ontsnapt is toen hij zijn gewicht op me drukte.

Stap voor stap bewegen we samen, kreunend, zuchtend en hoestend (hij hoest, ik kreun en zucht alleen). Het duurt uren voordat we eindelijk bij het huis aankomen. Gelukkig had ik de deur op een kier laten staan, en die schop ik verder open.

Terwijl ik probeer om wat lucht binnen te krijgen (Jezus, ik dacht dat ik een betere conditie had), zeg ik: ‘Nog even volhouden, grote jongen. We gaan je op de bank installeren en dan zijn we voorlopig klaar.’ Hij trekt een bedenkelijk sexy wenkbrauw op.

Ben ik te ver gegaan met de opmerking over 'grote jongen'? Maar het is toch waar? Hij is toch groot? En hij is ook een jongen ... hoewel, hij is eigenlijk een man. Een echte kerel. Misschien moet ik hem voortaan 'grote kerel' noemen, als hij daar gevoelig voor is ... maar dan bereiken we de bank en laat hij zich er snel op vallen.

'Voorzichtig!' gil ik, maar ik ben te laat. Hij heeft zichzelf al geïnstalleerd. Hij zucht diep, laat zijn ogen dichtvallen en draait zich om. Hij ligt met zijn rug naar me toe, en ik sta daar het zweet van mijn voorhoofd af te halen, bedenkend dat ik waarschijnlijk een fysiotherapeut nodig heb. Of een chiropractor.

Daar sta ik dan even, zijn grote in pak gehulde rug bewonderend, terwijl mijn borst nog steeds als een gek op en neer gaat en ik mijn hartslag probeer kalm te krijgen. Na een paar momenten wordt zijn ademhaling ook rustiger en lijkt het erop dat hij slaapt. Of zou hij het bewustzijn hebben verloren? Ik leg mijn hand op zijn pols naast zijn dure horloge, druk mijn vingertoppen op de juiste plek en wacht af. Ik tel de stevige hartslagen en besef dan dat ik geen idee heb waar ik mee bezig ben.

Ik loop naar de andere kant van de bank zodat ik weer naar zijn gezicht kan kijken. Hij is werkelijk de mooiste man die ik ooit heb gezien. Prachtig zou ik bijna zeggen, maar prachtig is niet helemaal het juiste woord.

Dikke, donkere wenkbrauwen geven vorm aan diepliggende ogen met grote, lange wimpers die wel nep lijken. In eerste instantie, zo in het bos, dacht ik dat zijn haar zwart was, maar nu zie ik dat het wel heel donker is, maar niet pikzwart.

Het zit ergens tussen zwart en bruin in. Hij heeft een perfecte neus, een rechthoekige kaak en volle lippen aan een grote mond en het geheel is gewoon te veel. Hij ziet er bijna

onmenselijk uit. Hij is stoer en elegant en imposant, alles tegelijkertijd. En dat terwijl hij slapend op mijn bank ligt.

Ik kan me alleen maar voorstellen hoe indrukwekkend hij wel niet moet zijn wanneer hij bij zijn volle bewustzijn is ... wie zou hij zijn? Hij ziet eruit alsof hij veel geld heeft. Misschien is hij wel een bekend persoon of zo, maar ja, dat kan ik niet weten aangezien ik geen tv of internet heb.

Zijn ogen gaan open en ik stop met ademen. De intensiteit van zijn blik doet iets met mijn darmen. Het dringt tot me door en geeft me een ongemakkelijk gevoel. Het is alsof hij woedend is. Alsof ik iets verkeerd heb gedaan en hij me met die blik zou willen vermoorden.

Zijn intense focus daalt op me neer en mijn hart gaat harder kloppen. Een sterk gevoel van gevaar overvalt me, dat roept: ren, ren, ren!

De man is gewond, Angie, hij kan nauwelijks ademen, laat staan jou vermoorden.

'Gaat het een beetje?' vraag ik hem met trillende stem.

'Zal ik je naar het ziekenhuis rijden? Of misschien kan ik iemand voor je bellen die je dan komt halen? En ook je auto komt ophalen, of vliegtuig of wat het dan ook is waarmee je neergestort bent? Of misschien je vrouw?' Een trouwring is nergens te bekennen en ik besef dat ik nu aan het doordraaien ben. Ik heb normaal gesproken al weinig controle over wat er uit mijn mond komt, maar nu, terwijl hij zo indringend naar me kijkt, voel ik me heel klein en bang en tegelijkertijd gefascineerd en opgewonden, en maakt mijn mond van de gelegenheid gebruik om alles maar uit te spuien wat er in haar opkomt. Ik heb een grote mond en als je me eenmaal op gang brengt, houd ik nooit meer op. Mijn brein, mijn hart en mijn mond zijn allemaal in een soort schoktoestand.

De mysterieuze, gewonde, geweldig mooie man staart naar me met die bijna gloeiende ogen die zich ineens vullen met tranen. Hij kijkt naar een plek achter mij en mompelt: 'Wat mooi ...' zijn borst gaat op en neer in kleine stoten en zijn ogen worden angstig groot tot ze ineens weer dicht vallen. Gaat hij nou dood?

Ik kniel naast de bank en pak zijn grote hand vast. 'Vertel me wat ik moet doen,' smeed ik hem.

'Het is niet nodig om dokters, ziekenhuizen of de politie te bellen ... niemand ...' hij maakt zijn zin niet af, maar de sissende manier waarop hij praat, laat mijn haren overeind staan. Ik stop met ademen.

Wanneer hij zwijgt en zijn ogen niet meer opent, zeg ik: 'Je hebt hulp nodig. Als ik geen dokter mag bellen, is er dan iemand anders die ik kan bellen? Waar is je mobiele telefoon?'

Ik begin in zijn broek te voelen, op zoek naar zijn zakken, maar hij vangt mijn hand op en opent zijn ogen weer. 'Geen telefoon. Nee. Niemand. Mijn mensen komen snel.'

Zijn mensen? Echt waar? Bedoelt hij zijn familie? Of zijn vrienden? Of zijn collega's?

Wie is deze man? Terwijl hij mijn hand stevig vasthoudt, trekt hij me snel naar zich toe. Ondanks zijn onzichtbare wonden is hij nog steeds sterk. Met mijn gezicht heel dicht bij het zijne en de geur van toffee, fluistert hij met dwingende toon: 'Nee. Niemand. Beloof het me.'

Dus ik moet hier maar wachten en hopen en bidden dat hij niet op mijn meubels sterft en dat 'zijn mensen' hem snel komen halen? Ik begrijp echt helemaal niets van deze man. Maar voordat ik hem vragen kan stellen, vallen zijn oogleden weer dicht en zakt hij weg.

3 - Waarom help je mij?

De afgelopen dagen zijn een waar circus geweest. Er is zoveel gebeurd, dat het voelt alsof het geen dagen betreft, maar maanden.

In het begin was het een beetje saai. Het enige wat de mysterieuze vreemdeling heeft gedaan is slapen. Wat ik ook deed, hij werd maar niet wakker. Ik heb me flink zorgen gemaakt die hele tijd, want ook al dronk hij half slapend, half bewusteloos wel wat ik hem gaf, hij leek maar niet beter te worden. Meerdere keren per dag voerde ik hem yoghurt of soep, kleine beetjes met een lepeltje schepte ik zo in die voluptueuze mond van hem. Telkens niet meer dan tien lepeltjes, want ik wist niet of hij het allemaal wel binnen zou kunnen houden.

Dat deed hij telkens half slapend en ik was opgelucht dat hij in ieder geval iets binnenkreeg, bang dat 'zijn mensen' die op elk moment zouden kunnen arriveren hem dood aan zouden treffen.

En ik weet niet wat voor mensen het zijn, maar hij ziet er belangrijk uit en ik denk niet dat ze het op prijs zouden stellen als hun man door mijn schuld dood zou gaan.

Al zou het niet geheel mijn schuld zijn, ik bedoel ... ik mocht geen dokter bellen en als iemand mij met zo'n dringende, dodelijk gevaarlijke blik vertelt dat ik dat niet mag doen, dan doe ik dat maar niet.

Maar waar had hij dan precies last van? Zijn gezondheidstoestand ... het was misschien wel mysterieuzer dan de man zelf. Voor zover ik kon zien, had hij niets gebroken. Hij voelde wel wat warm aan, maar hij had geen koorts. En er was ook nergens bloed te bekennen.

Nadat ik hem zijn bovenkleding voorzichtig uit had getrokken, zou het misschien wel zo kunnen zijn dat ik een paar uur lang naar zijn geweldige blote borstkas heb staan staren. Het was zo'n afleiding, dat ik denk dat ik daar wel een halve dag stond tot Patrick mij uit mijn hypnose blafte. Zijn body was in een woord fascinerend (spieren en aders overal) en ik durfde op een gegeven moment niet meer naar hem te kijken, uit angst dat ik hem aan zou willen raken.

Want dat had ik ergens in die paar dagen ook wel een beetje gedaan. De verleiding was te groot ... ik schaam me er wel een beetje voor, maar ja, ik ben ook maar een mens.

Een eenzaam mens dat al heel lang geen seks heeft gehad. Ik vroeg me gewoon af hoe hij zou voelen.

En zo gebeurde het dat ik een keer opeens een nieuwsgierig vingertje van zijn ene lichtbruine tepel bewoog naar de andere. Vederlicht, voorzichtig en zonder adem te halen. Na een paar momenten leek het erop dat hij daar niet wakker van werd en mocht ik van mezelf weer ademen.

Oh, maar als hij daar niet wakker van werd, dan zal hij hier ook waarschijnlijk niet wakker van worden, dacht ik ... en deze keer gingen een paar vingers aan de slag, zijn keiharde buikspieren strelend. Ze voelden zacht en hard tegelijkertijd. Ik wilde erin bijten, maar dat deed ik natuurlijk niet. Nee, want ik ben geen wilde of zo ... en ik zou nooit misbruik maken van een man die bewusteloos op mijn bank ligt.

Hoe oud zou hij zijn? Hij zag eruit alsof hij rond de dertig was, maar ik ben niet zo goed met leeftijden dus misschien heb ik dat mis. En hoe zou hij heten? Hij heeft geen ring aan zijn linkerhand, dus hij zal dan niet getrouwd zijn. Hij is belachelijk knap en een verdomde mysterie.

Ineens besefte ik dat ik misschien ook zijn broek en laarzen uit had moeten trekken. Misschien had hij daar ergens een

wond? Stom zeg, dat had ik veel eerder moeten doen! Waarom had niemand iets tegen mij gezegd? Ik pakte voorzichtig een laars op en begon er zachtjes aan te trekken tot ik plotseling een licht gegrom hoorde. Oh, oh ... iemand was wakker!

Ik sprong snel weg en deed een hand voor mijn mond. Zou hij het door hebben gehad dat ik hem hier als een of andere perverseling aan het betasten was?

Dan ... na veel knippen van die mooie wimpers en een paar kleine kuchjes, deed hij zijn rechterhand langzaam omhoog om het voor zijn gezicht te houden. Eenmaal voor zijn gezicht, deed hij zijn ogen eindelijk helemaal open om zijn eigen hand intens te gaan bestuderen. Zijn aandacht ging uit naar zijn vingers. Hij deed ze dicht en gebruikte ze om een vuist van zijn hand te maken om ze vervolgens weer te openen. Dan spreidde hij zijn vingers en zwaaide er een beetje mee in het rond alsof er iets aan vast zat dat hij weg wilde hebben. Toen keek hij voor het eerst mijn kant op.

Ik ken deze man helemaal niet en weet dus ook niet of ik zijn gezicht goed las, maar het leek erop dat hij een beetje suf was en ook ... wat was dat voor een uitdrukking? Hij leek wel chagrijnig te zijn of misschien zelfs een beetje boos? Tja, ik zou waarschijnlijk ook zo kijken als mijn vliegende auto neergestort was en ik bij een wildvreemde, ik weet niet hoe lang zou hebben geslapen (een vreemde die wat van mijn kleren had uitgetrokken en mij als een viezerik aan het betasten was terwijl ik sliep ...)

‘Je bent hier een paar dagen geleden aangekomen ... ik bedoel ... neergestort,’ vertelde ik hem.

Waarom trilt je stem, Angie?

In mijn hoofd antwoordde ik: *‘Nou misschien omdat ik hem aan het seksueel misbruiken was en hij nu zo intens naar me aan het staren is?’*

‘Je bent hier een paar dagen geleden aangekomen,’ vertelde ik de gewonde adonis die suf voor zich uitstarend op mijn bank lag terwijl ik aandachtig zijn mooie gelaat bekeek. Zou hij een hersenschudding hebben?

Hij leek ineens uit zijn dagdroom wakker te worden toen hij plotseling de mooiste bruine ogen die ik ooit had gezien op de mijne focuste. Maar, net zo snel als dat gebeurde, verscheen de meest woeste frons die er ooit bestaan heeft. Ik had de neiging om over mijn schouder te kijken of daar iemand anders stond, want hij kon die heftige blik toch onmogelijk tot mij gericht hebben? Wat voor reden zou deze iets wat chagrijnige man kunnen hebben om op die manier naar mij te kijken? Ik had toch niets misdaan?

‘Jij zou misschien ook zo kijken als je in zijn schoenen stond, Angie ...’

‘Je vlieg ... tuig achtige auto is hier vlakbij neergestort en je zei dat ik niemand mocht bellen en vooral geen dokters ...’ Mijn stem klonk belachelijk hoog en trillerig. Zijn frons werd dieper en zijn lippen gingen strak op elkaar, terwijl zijn neusvleugels uitpuilden. Jezus, met deze man wil je echt geen ruzie zeg. Hij is ronduit intimiderend. Zelfs wanneer hij gewond is.

‘Heb je pijn?’ vroeg ik de vreemdeling, zijn gezichtsuitdrukking negerend. Wat was er vredesnaam met die uitdrukking?

Hij drukte zichzelf een beetje overeind en vroeg: ‘Woon je hier alleen?’ Zijn vraag verbaasde mij. Als hij praat ziet zijn mond er wel aangenaam uit ... dacht ik ineens. En zijn stem ... het klonk bekend of zo ... vertrouwd. Diep en warm en een beetje hees.

‘Nee, ik woon hier met Patrick Swayze,’ hij hoefde niet te weten dat ik een vrouw alleen ben. Ik hoopte dat “zijn mensen” nu eindelijk eens zouden komen zodat hij het niet zelf kon ervaren dat ik inderdaad alleen ben.

Hij knipperde weer een paar keer en kneep zijn ogen wanneer hij ze weer op me focuste. Dan haalde hij een van die grote handen door zijn dikke haarbos en zei zuchtend, terwijl hij nog wat rechterop probeerde te gaan zitten: 'Ik had nooit moeten gaan vliegen. Ik heb hoogtevrees ...'

'Waarom vloog je dan?' Ik besepte dat ik hem eigenlijk uit zou moeten leggen dat Patrick mijn hond is, maar daar komt hij vanzelf nog wel achter, dacht ik.

Zijn antwoord kwam ietwat geïrriteerd uit zijn mond: 'Omdat het het risico waard was'. Waarom keek deze man zo naar me? Vond hij het een stomme vraag?

Een paar dagen geleden keek hij bewonderend naar mij alsof ik een engel was en nu leek het of ik een stuk stront ben waar hij met zijn dure cowboylaarzen op was gaan staan. Deze man veranderde vaker van bui dan ik kon knipperen. Hij zag mijn verbazing en vervolgde: 'Omdat ik mijn angst moest overwinnen,' hij zwaaide met een hand afwijzend alsof hij helemaal geen zin had om ook maar iets aan mij uit te leggen.

Maar dat zei ik allemaal niet tegen hem. Wat ik wel deed is hem vragen: 'Wie ben jij?'

Hij schudde langzaam zijn hoofd bij wijze van antwoord. Wat? Mocht ik niet weten wie hij is? Dus ik mocht geen dokters bellen en ik mocht ook niet weten wie hij is. Zie je wel dat hij een beroemd persoon is of zoiets?

'Heb je pijn?' vroeg ik hem dan, maar sloeg mezelf spreekwoordelijk op mijn kop wanneer ik besepte dat dat waarschijnlijk de stomste vraag was die ik ooit had kunnen stellen, aangezien hij nog steeds op mijn bank lag en zijn ogen nog steeds, naast geïrriteerd ook keken alsof hij flink pijn had ergens.

'Ja,' zei hij. Hoe hij erin slaagde dat ene korte woordje zo chagrijnig uit zijn mond te krijgen, dat begreep ik niet helemaal.

Deze man heeft daar een talent voor. Ik wilde hem vragen hoe hij dat deed, want dat wilde ik ook kunnen.

‘Waar?’ wilde ik weten. Zijn ogen bewogen op een rare manier en ontzettend langzaam over mijn hele lichaam.

‘Overall,’ kwam zuchtend uit zijn mond. Ik ging voorzichtig naast hem zitten zonder hem aan te raken en bekeek hem nog eens kritisch, want ik kon nog steeds nergens een wond of iets dergelijks detecteren.

‘Er moet toch een specifiek plekje zijn die je aan kunt wijzen?’ Ik keek in zijn mooie geërgerde ogen en hij zuchtte nogmaals terwijl hij er bedenkelijk uitzag.

‘Okay dan... waar doet het dan *geen* pijn? Wijs eens aan ...’

‘Hier,’ hij wees naar zijn voorhoofd.

Ik drukte mijn hand ertegenaan, en het voelde warm en klam. Zonder erover na te denken, drukte ik er voorzichtig een kusje op. Het was een natuurlijke reactie van me.

Het hoorde bij mijn moederinstinct (ik ben dan wel geen moeder van een menselijk kind, maar ik heb een boel geitenkinderen en andere beesten waar ik voor zorg en die ik als mijn kinderen ervaar).

Het was dus een natuurlijke reactie van me waarvan ik pas achteraf ging bedenken dat het misschien een beetje ongepast was. Maar ja ik wilde hem geruststellen en een beetje troosten. Later zou ik hem een paracetamol brengen of zoiets.

Hij reageerde verbaasd en ook ... was het een kleine glimlach die ineens op zijn gezicht verscheen?

‘Sorry, dat had ik niet ...’ maar terwijl mijn mond de woorden uitte, zag ik hoe hij zijn lange wijsvinger ineens langzaam naar zijn hals bewoog en daar drukte.

‘Doet je nek ook pijn? Of doet het daar juist *geen* pijn?’ Hij antwoorde door langzaam te knikken. Huh? Had hij nou wel of geen pijn daar? Of vond hij het fijn dat ik hem een kusje

had gegeven? Is deze man soms gestoord? Is hij soms met zijn vliegende auto uit een gekkenhuis ontsnapt? Het ene moment keek hij alsof hij me wel zou willen vermoorden en nu wilde hij weer gekust worden?

‘Moet ik er een kusje op geven?’ Hij bewoog zijn hoofd op een neer.

‘Okay dan,’ zei ik en drukte er dan eentje op. Die geur waar ik zo gek van werd, drong weer mijn neus in en deed mij in een soort trance belanden.

Mijn hart ging sneller kloppen en ik voelde me alsof ik gehyponotiseerd werd.

Zijn vinger bewoog toen ineens weer en wees deze keer naar zijn wang. Dat haalde me uit de heerlijke dagdroom waar ik me in bevond waarin we naakt in elkaars armen lagen en deze mooie vreemdeling mij de meest geweldige orgasmes gaf die ik ooit had gehad. Ik kuste hem ook op die plek en hij deed deze keer niet eens moeite meer om zijn ondeugende glimlach te verbergen. Oh, dus hij vond het leuk?

Dit was een spelletje dat hij blijkbaar leuk vond, want hij ding door. Hij wees naar zijn neus en naar zijn oorlel en ik gaf hem daar ook kusjes op. Ondertussen had zijn gezicht een vreemde uitdrukking gekregen. Met elke kus, keek hij steeds een beetje intenser. Dreigender. Totdat hij eruitzag alsof hij op het punt stond mij op te eten. Het was beangstigend, maar opwindend tegelijkertijd.

‘Misschien moet je hiermee stoppen, Angie. Je hebt geen idee met wie je te maken hebt,’ zei Mickey. ‘Misschien is hij een serieverkrachter of een moordenaar ...’

Maar mijn hersens wilden niet luisteren. Ze waren ergens in een andere wereld. Eentje waar het overal naar toffee rook en de mysterieuze man alles met mijn lichaam deed wat ik zo heerlijk vond. Waar alleen zijn handen waren en zijn mond en zijn tong

en onze aanrakingen. Waar de seks geen seks was, maar meer een ervaring van loskomen van je lichaam en samenkomen. Samen een worden. Thuiskomen.

Ik zag zijn wijsvinger naar zijn lippen bewegen en ik dacht yes! Die mond ... die heerlijke lippen, die wil ik wel kussen! Ik stond dan ook op het punt om hem daar te kussen, tot hij ineens fluisterend zei: 'Waarom help je mij? Wat wil je van me?'

Ik schudde mijn hoofd om mijn gedachten uit die wilde, vreemde, maar super hete seksuele fantasie te krijgen en antwoordde: 'Niets. Ik wil gewoon dat het goed met je gaat.'

Toen viel hij achterover en sliep hij weer.

4 - Vivaldi

Maar dat was toen en dit is nu. Hij ligt alweer een paar dagen te slapen en is dus nog steeds niet opgehaald door "zijn mensen". Ik voer hem zoals ik het inmiddels gewend ben, een paar keer per dag en ik vraag me af, moet deze man nooit naar de w.c.?

Op dit moment speelt One van de Swedish House Maffia zachtjes op de achtergrond en zit ik alleen met mijn knieën in de modder van mijn moestuin. De kleine tomaatjes zien er best goed uit al zeg ik het zelf. Waarom voel ik me dan zo verdrietig? Is het soms weer die tijd van de maand? Ik dacht van niet ... maar waarom voel ik me zo down?

Ik zou eigenlijk in de wolken moeten zijn dat ik eindelijk wat gezelschap heb na al die eenzame dagen. En niet zomaar gezelschap. Ik heb het over een ware Adonis, een knapperd waar je u tegen zegt. Hij is zo ongelooflijk knap dat ik me afvraag of ze hem niet stiekem in een laboratorium hebben gefabriceerd volgens de meest strikte specificaties.

En raad eens wat? Deze prachtige man wilde mij kussen. Ik bedoel, hallo, dat is toch geweldig! Het voelde alsof ik eindelijk weer een connectie had met een ander mens op een manier waarvan ik niet eens meer wist dat ik het miste.

Maar eerlijk gezegd, ondanks dat ik zwijmel bij zijn aanwezigheid, heb ik me nog nooit zo alleen gevoeld als sinds hij als een engel uit de hemel op mijn stoep belandde. Ik kan gewoon niet wachten tot hij weer wordt opgehaald door "zijn mensen" en mijn leven weer terugkeert naar de goede oude eenzaamheid.

Nu zit ik hier weer, ik pluk een tomaat van de plant en stop hem in mijn schattige rieten mandje en ... begin te huilen. Ik besef niet eens dat de tranen over mijn wangen rollen. Het dringt pas tot me door wanneer ik plotseling een zware, diepe stem hoor vanuit de ingang van de kas, die met een vrolijke toon zegt: 'Vivaldi.'

Geschrokken draai ik me om en zie ik de langste, grootste, meest adembenemende man ter wereld, die schijnbaar weer helemaal hersteld is, daar tegen de deur aangeleund staan met zijn armen gekruist voor zijn brede borstkas.

Serius, hij is enorm ... een echte reus van een man ... en hij is wakker! En geloof het of niet, maar wakker is hij nog knapper. Hoe is dat mogelijk?

Hij staat daar gewoon, met zijn witte overhemd en keurige broek netjes aan en zijn blote voeten alsof hij hier de boel runt alsof het zijn achtertuin is.

Doe niet zo raar, Ange! Stop met naar hem te staren. En sluit je mond! En veeg je tranen af!

Verdomme! Snel veeg ik de tranen van mijn wangen en vraag: 'Wat?'

Deze kerel heeft dagenlang bewusteloos als een baby op mijn rode bank gelegen, en het eerste wat hij zegt bij het ontwaken is 'Vivaldi'? Is hij soms met zijn hoofd tegen de muur gebotst?

Er verschijnt een lichte glimlach op zijn knappe gezicht, en als hij eerst al de mooiste man ter wereld was, dan is hij nu de meest adembenemende man in het universum. Serius, hoe kan iemand zo belachelijk knap zijn? Het slaat werkelijk nergens op. En wat is er zo grappig aan mijn vraag? Kan hij soms gedachten lezen?

'Je moet Vivaldi voor ze spelen,' zegt hij, terwijl hij stopt met lachen, zijn armen ont kruist en naar de geluidsinstallatie loopt die ik op een tafeltje bij de deur heb gezet.

'Bedoel je voor de plantjes? Nee, geen Vivaldi. Daar word ik alleen maar somber van, en mijn plantjes vast ook. Ik wil geen verdrietige plantjes,' mompel ik, dankbaar dat ik als een redelijk persoon klink in plaats van een hysterische kleuter die in de war raakt door zijn verbluffende looks.

'Ik denk dat deze technische meuk je ook niet bepaald vrolijk maakt, toch?' De mysterieuze berg van een man, die eerst niet meer dan drielettergrepige woorden sprak, blijkt nu ineens hele zinnen te kunnen formuleren?

'Klassieke muziek kan ook opbeurend zijn, hoor,' voegt hij eraan toe terwijl hij langzaam en ongelooflijk sexy (want blinkbaar wordt hij nóg aantrekkelijker als hij beweegt) mijn kant op loopt en op de meest mannelijke manier mogelijk neerzakt.

Ik weet niet wat ik moet doen of zeggen.

Ergens had ik niet verwacht dat hij ooit nog wakker zou worden, laat staan dat hij er zo bij zou lopen met zijn perfect gespierde lichaam alsof er niks aan de hand is, en dat zijn eerste volledige zinnen meteen kritiek zouden bevatten.

'Nietes,' komt dan ook uit mijn stomme mond, want ik ben blinkbaar toch wel een gillende kleuter.

Hij grinnikt, de pret ineens in zijn ogen: 'Welles!' Wie is deze man en waarom denkt hij mij hier in mijn eigen huis slash kas slash moestuin, het recht te hebben kritiek op mij te geven? Wat normaal zou zijn is dat hij me bedankt voor de goede zorgen en voor zijn verblijf op mijn geweldige rode bank. Maar nee. Meneer is hier de baas blinkbaar en niet een gewonde gast en hij kan meteen zeggen wat hij wil.

'Noem eens een voorbeeld,' eis ik geërgerd.

'Bach,' zegt hij terwijl hij naast me op de grond gaat zitten, met gekruiste benen en een serieuzere blik op zijn gezicht.

'Bach? Het feit dat de muziek snel is, betekent niet dat het niet deprimerend is, meneertje...'

‘Meneertje?’ Hij zucht en zegt: ‘Niemand noemt mij meneertje.’

‘Dat is niet waar. Ik noem jou meneertje, en ik ben niet niemand,’ antwoord ik brutaal tegen deze superknappe, mysterieuze, en ergens intimiderende man, en voeg eraan toe: ‘En dat niemand jou ooit zo heeft genoemd, daar heb ik geen last van.’ Nu kruis ik mijn armen en kijk hem uitdagend aan.

In mijn hoofd hoor ik Mickey klappen alsof het een staande ovatie is.

‘Ik geef de voorkeur aan de titel van *Knapperling*,’ klinkt er plots een vleugje verleiding in zijn stem? Oh mijn god, nu word ik rood. Ik voel het. Als hij maar niet begint over die kusjes van laatst ... of nog erger, over het avontuur van mijn handen over zijn naakte torso terwijl hij sliep ... ik begin langzaam in en uit te ademen in de hoop dat mijn hoofd niet ter plekke explodeert samen met mijn eierstokken.

De reus van een man grijnst alsof hij een geheimpje heeft en zegt: ‘Goed dan ...’ Hij denkt even na en trekt een wenkbrauw op met zijn vingers: ‘... Mozart dan!’

‘Daar worden de plantjes hyperactief en onrustig van,’ zeg ik terwijl ik weer een tomaatje van de plant pluk.

Plotseling komt Patrick naar binnen rennen en begroet ons met vrolijk geblaf. Dan gaat hij naast de man zitten en legt zijn grote kop op het bovenbeen van mijn gast.

Wie is deze hond en wat heeft hij met mijn waakse, alerte, vreemde mensenwerende hond gedaan? De man laat zijn grote, geruststellende hand rustig op het hoofd van *mijn hond* rusten en begint het beest liefdevol te aaien. Mijn ogen worden afgeleid door de kalme beweging van zijn hand. Een hand met grote, lange vingers, prachtig oplichtende aderen en een indrukwekkende pols.

Hoe kan een pols indrukwekkend zijn?

Patrick ligt daar heerlijk te genieten, met zijn tong uit zijn bek, alsof de mysterieuze man slash Adonis zijn nieuwe baas is. De verrader. Snapt hij dan niet dat dit nog steeds een vreemdeling is, die nogal vreemd is, en dat hij me juist tegen zulke types zou moeten beschermen?

‘Heb je nog meer huisdieren?’ vraagt de man terwijl hij met zijn prachtige bruine ogen intens in de mijne kijkt.

Mijn ogen, die waarschijnlijk helemaal bloeddorlopen zijn van het huilen. Oh god, zou mijn mascara ook helemaal uitgelopen zijn? Wacht eens even, ik heb helemaal geen mascara op. Verdomme! Ik realiseer me ineens dat ik helemaal geen make-up draag. Natuurlijk niet!

Als ik had geweten dat de man die ik voortaan maar de Vreemdeling zal noemen (want dat is wat hij is, hij is ineens in mijn leven zonder toestemming te vragen, en ik moet er maar mee dealen) vandaag wakker zou worden, had ik misschien wel iets meer moeite gedaan om er een beetje leuk uit te zien.

Oh fuck, waarom kijkt hij zo naar me? Zijn blik is intens, maar tegelijkertijd ook geruststellend. Het is alsof hij me streelt met zijn ogen, terwijl hij dat bij Patrick met zijn hand doet.

Blijf adembalen Angie, anders heb je zo niet alleen rode ogen, maar ook een rode kop en ga je op vreemde plekken zweten en dat is helemaal niet aantrekkelijk.

Op het gezicht van de Vreemdeling verschijnt opnieuw een lichte glimlach, en ik begin serieus te denken dat deze man gedachten kan lezen.

Als dat waar is, heb ik een probleem, want normaal gesproken is het al lastig genoeg voor me om mijn mond te houden, laat staan mijn gedachten!

Terwijl hij me nog steeds met die rare blik aanstaart, begint hij ineens langzaam met zijn hoofd te knikken. Op dat moment besef ik plotseling dat ik daar met open mond naar hem sta te

staren en zelf ook met mijn hoofd aan het knikken ben. Zit hij me nu na te apen? Zou hij zich nog herinneren dat ik hem een paar dagen geleden heb gekust? En zijn blote torso heb betast terwijl hij bewusteloos lag? Oh god, laat hem alsjeblieft dat laatste zijn vergeten.

Ik schud mezelf uit mijn twijfels en antwoord: ‘Mijn beesten zijn geen huisdieren. Ze hebben allemaal een taak en een functie. Maar ja, ik heb wel andere dieren, drie geiten om precies te zijn.’

‘Geen katten?’ vraagt hij geïnteresseerd.

‘Tuurlijk niet! Dat zijn kleine moordenaars. Of erger nog, ze zijn erger dan moordenaars. Heb je weleens gezien wat ze met vogeltjes doen? Ze spelen ermee en martelen ze net zo lang tot ze dood zijn. Het is gewoon ziek.’

‘Het is de natuur,’ verklaart hij in een geruststellende, wijze toon.

‘Ja, die kan ook een klootzak zijn ...’ Ik sta op het punt om hem te vragen hoe hij zich voelt, maar hij onderbreekt mijn gedachten.

‘Dus je hebt geen tv, maar je hebt wel Spotify?’ Blijkbaar heeft hij genoeg van het gesprek over huisdieren. Ik vraag me af hoelang hij al wakker is, aangezien hij zo opmerkzaam is dat het hem opvalt dat ik geen tv heb.

‘Mp4s. Geen Spotify, want ik heb geen internet,’ mompel ik terwijl ik weer een tomaatje in het mandje stop zonder hem aan te kijken. Ik hoop dat hij niet verder vraagt. Hij hoeft niet te weten dat ik me hier verstoopt houd voor mensen die mij sinds de dood van mijn ouders proberen te vinden, en dat ik daarom alles doe om onvindbaar te blijven. Dat is ook de reden waarom dit huis nog steeds op naam van mijn oom staat, hoewel hij al een flink aantal jaren geleden is overleden en begraven ligt onder de grote boom achter het huis. Niemand mag weten dat ik hier ben.

‘Waarom huil je dan?’ Oh verdomme. Opmerksaamheid ten top. En dat voor iemand die blijkbaar een flinke smak op zijn achterhoofd heeft gehad...

‘Dat gaat je niets aan.’

‘Nou, stop daar maar gauw mee.’ Wat een lef heeft deze vent om mij te vertellen wat ik moet doen.

‘Ik was al gestopt. En trouwens, als ik wil huilen, dan doe ik dat. Dit is nog steeds mijn huis, vriend.’

‘Knapperling,’ verbeterd hij me. Zijn ogen glinsteren van pret, maar dan haalt hij diep adem en zegt: ‘Ze stinken.’

‘Je tranen. Ze stinken,’ legt hij uit.

Wat? Mijn tranen stinken? Is deze man soms op zijn hoofd gevallen? Oh ja, dat was mijn conclusie al. Hij is waarschijnlijk uit de hemel gevallen en heeft daarbij zijn hersens gestoten. Er is echt iets grondig mis met deze Indringer. Het kan bijna niet anders, want niemand kan zo knap zijn zonder een steekje los te hebben. En dat hij een eikel is, wordt steeds duidelijker door de rare dingen die hij zegt. Dat kan gewoon niet anders. Met gefronste wenkbrouwen staar ik onbegrijpend voor me uit.

Na een lange stilte en een even lang en ongeduldig gezicht, vraagt de Vreemdeling ineens: ‘Moet ik het soms in een andere taal zeggen? In het Mandarijn of zoiets?’

‘Spreek jij Chinees?’

‘En nog acht andere talen.’

‘Oh, ben je in al die talen ook zo'n eikel?’

Rustig aan, Angie. Hou je een beetje in.

Maar ik kan me niet inhouden: ‘Het is jouw schuld dat ik me zo voel, hoor. Als jij er niet was geweest, dan zou ik vergeten zijn hoe alleen ik me voel en had ik het helemaal niet erg gevonden om alleen te zijn. Maar nu ben jij er gewoon, en ik heb nooit om gezelschap gevraagd, maar nu ben je er en besef ik ineens hoe alleen ik was, en nu wil ik niet meer alleen zijn. Maar ik zal

wel alleen moeten zijn, want je wordt straks door "je mensen" opgehaald.'

Wauw, ik wist dat mijn mond los zou gaan. Het kon niet lang meer duren ... hij zal wel denken dat ik een of andere drama queen ben of zo. Of misschien denkt hij wel dat ik gestoord ben.

En het is duidelijk dat hij aan het nadenken is, gezien de tijd die hij neemt voordat hij reageert. Hij heeft echt een pokerface, dat is wel duidelijk. Geen enkele reactie op mijn plotselinge emotionele uitbarsting, en ik sta daar te hopen dat er een gat in de grond opent waarin ik kan verdwijnen.

Dan, ineens, na een lange stilte waarin nog steeds geen gat is verschenen, zegt hij: 'De enige persoon die je de schuld kunt geven, ben jezelf.'

'Dat geldt nu niet, vriend,' zeg ik snel, want ik moet hier zo snel mogelijk weg. Ik weet niet wat er met me aan de hand is, maar ik heb me nog nooit zo labiel gevoeld in mijn hele leven.

'Dat geldt altijd,' zegt hij terwijl hij ook opstaat, en ik loop langs hem heen.

Terwijl ik achteromkijk, zeg ik iets briljants: 'Hm ... nee.'

'Hm ... jawel. Dat geldt in elke situatie.'

Kan ik hem verstikken? Met mijn hemd? Zou dat werken?

In plaats daarvan vraag ik: 'Hoe heet jij?'

Hij denkt er even over na en verklaart dan: 'Alles.'

'Wat?' Is dat een naam?

'Het is mijn naam.'

'Je bent zeker flink geplaagd als kind, toch? Hallo, ik ben Alles! Hoe zielig eigenlijk. Zelfs als klein kind kwam je al arrogant over en dat kwam puur door je naam. Wat gemeen van je ouders!'

Ik kan niet geloven dat iemand zijn kind zo noemt. Hij reageert niet op mijn opmerkingen, maar blijft stil. Het voelt als

een aangename stilte. Alsof hij ervan geniet wanneer ik dingen die ik eigenlijk voor me zou moeten houden, ineens hardop zeg.

Mijn mond lijkt vandaag echt niet dicht te kunnen, want ik ga door: 'Jij bent zeker superrijk, toch? Want alleen zeer vermogende mensen geven hun kinderen zulke rare namen.'

'Dus omdat ik volgens jou een rare naam heb, ben ik rijk?'

'Ja. En met die arrogantie, die minachting, die blik van superioriteit die sommige rijke mensen hebben...' ik wijs naar zijn gezicht '... je weet wel, die uitdrukking van overdreven eigendunk die je hebt als je miljardair bent en je kunt je veroorloven om te spotten met gewone mensen zoals ik.'

Zijn reactie? Gelach. Hij lacht opnieuw. En ik vind zijn lach irritant. Eigenlijk vind ik *alles* aan hem irritant. In dat opzicht past zijn naam wel echt bij hem. Ha!

Het kan me ineens niet meer schelen hoe knap hij eruitziet of hoe alleen ik me voel. Ik wil gewoon dat hij vertrekt. Ik begrijp niet hoe het mogelijk is dat een mens een ander mens zo gek kan maken, door slechts een gesprek van minder dan een minuut. Ik wou dat zijn vliegtuigding hier nooit was neergestort.

Ik sta op en stamp als een kleuter van hem weg en gelukkig vergeet ik mijn mandje niet, dat ik tegen mijn heupen aanhoud terwijl ik wegloop. Wat een eikel.

Eenmaal in de keuken haal ik een paar keer diep adem om mezelf te kalmeren en begin ik de tomaatjes een voor een af te wassen. Maar dan hoor ik voetstappen en ruik ik die heerlijke geur, en hoor ik die ergerlijk mooie stem die bijna fluisterend zegt: 'God, wat zonde.'

'Wat?' Ik draai me snel om en schrik wanneer ik zie dat hij wel heel dichtbij is gekomen. Hij zou me zo naar zich toe kunnen trekken en zoenen of zo.

Stop met het projecteren van je seksuele fantasieën op deze arme man, Angie.

Een ongemakkelijk gevoel overvalt me op dit moment. Het is een soort angst die ook seksueel opwindend is ... een soort elektriciteit ... waarom voel ik me toch zo aangetrokken tot deze rijke, mysterieuze, maar blijkbaar ook knettergekke man?

Hij lacht die ellendige lach weer en ik vraag mezelf af: 'Kan deze irritant knappe eikel soms mijn gedachten lezen? Zou hij weten hoe belachelijk aantrekkelijk ik hem vind?' Als dat zo is, wat natuurlijk onmogelijk is, zal ik hem eens een lesje leren. Want hij moet maar eens leren om de persoonlijke grenzen van anderen te respecteren.

Ik druk mijn handen tegen zijn harde borstkas en eis: 'Zeg eens, hallo, heb je nooit van persoonlijke ruimte gehoord?'

Hij neemt een stap achteruit en ik duw mijn wijsvinger in zijn gezicht: 'Nu moet jij eens heel goed naar me luisteren. Dit is mijn huis...' ik druk mijn vinger weer hard tegen zijn belachelijk harde borstkas en hij stapt nogmaals achteruit '... mijn huis ...' ik druk mijn vinger op dezelfde plek op zijn borst en hij stapt nogmaals achteruit '... mijn regels.'

'Jij blijft met je heerlijk ruikende lijf te allen tijde minstens een paar meter van me af en je haalt die stomme glimlach van je kop terwijl je mijn vragen beantwoordt. Is dat duidelijk?' Ik maak mezelf groter en zet beide handen op mijn heupen.

'Heerlijk ruikende lijf?' Zijn wenkbrauwen bewegen omhoog en hij pakt er eentje vast met zijn duim en wijsvinger.

Natuurlijk moet die arrogante kwast daarop ingaan. Ik zucht: 'Wat heb ik nou gezegd over vragen stellen?'

'Dat mag ik niet.'

'Dus ... is dat duidelijk?'

'Kristalhelder,' is zijn antwoord. Hij knippert snel met zijn lange wimpers.

'Daarbij is het niet de bedoeling dat je mijn vragen met een vraag beantwoordt,' verduidelijk ik.

Hij knikt met zijn hoofd en doet duidelijk moeite om zijn mondhoeken recht te trekken, die weer aanstalten maken om omhoog te schieten in een stomme glimlach. De klootzak.

'Weet je wat? De volgende keer dat je last krijgt van je klootzakkerigheid, wil ik graag dat je mij er niet mee lastigvalt, maar dat je contact opneemt met de Klootzakken Anoniem Hotline en je laat opnemen in het Klootzakken Rehabilitatiecentrum. Ben ik duidelijk?'

Moet je deze man nu echt uitschelden Angie? Je bent nog steeds een vrouw en hij is veel groter dan jij. Je kent dan wel een beetje Krav Maga maar ik denk dat je deze keer niet wint ...

De man, die blijkbaar de rare naam Alles heeft, knikt weer en vraagt: 'Zal ik dan maar gaan zitten? Want volgens mij moeten we praten.'

'Dat mag, maar dat is meteen de laatste vraag die je vandaag zult stellen. Vanaf nu stel ik de vragen hier. Begrepen?' Ik neem plaats aan de keukentafel terwijl ik mijn handen met een theedoek afveeg, en hij gaat tegenover mij zitten.

'Goed, laten we dan beginnen. Wat bedoelde je met "God, wat een zonde"?'

'Jij. Hier. Alleen.' Wat?

'Ik ben niet alleen,' antwoord ik, en bedenk daarbij dat ik Patrick heb ... en waar is die stomme hond wanneer je bijna van achteren wordt aangerand door een onbeschofte klootzak die superirritant is?

Alles zegt niets, maar kijkt geduldig naar mijn waarschijnlijk super rode kop.

Na een paar momenten stilte zeg ik: 'Okay, ik hap. Waarom is dat een zonde, o wijze irritante ... Alles!' Ik ben er trots op dat ik hem geen klootzak of eikel noem.

'Het is zonde dat jij je zo afzondert.'

Waarom moet deze vreemdeling zo opmerkzaam zijn? Ik hoef hem niets uit te leggen en ik haat het dat ik dat nu toch doe: 'Dan voel ik me veilig.'

'Hm ... veilig ...' dat is het enige wat hij zegt, terwijl hij semi-nadenkend iets naar achteren schuift, zijn armen op tafel legt en zijn handen in elkaar vouwt.

'Wat is er mis met veilig willen zijn?' Mijn irritatie voor deze man bereikt inmiddels ongekende hoogtes.

'Mag ik je een vraag stellen?'

'Antwoorden met een wedervraag mag niet, weet je nog?' Mijn ogen puilen uit. Wat een lef heeft deze man.

'Dat weet ik, daarom vraag ik je of ik ondanks dat toch een vraag mag stellen.' Nu ben ik toch wel heel erg benieuwd naar zijn stomme vraag, dus zeg ik: 'Okay, dan, maar slechts eentje.'

'Okay, hier komt ie: veilig voor wat?'

'Alles,' zeg ik kort, want ik heb geen zin om deze man mijn hele verhaal te vertellen. Want kan ik hem wel vertrouwen? Hij is nog steeds een vreemdeling.

'En dan bedoel ik niet specifiek jou, want jij heet natuurlijk Alles, maar alles, ja,' leg ik klungelig uit.

'Waarom moet je veilig zijn?' Hij raakt weer een wenkbrauw aan en haalt vervolgens dezelfde hand door zijn haar in een sexy beweging.

Probeer hij me nu te verleiden? Of is alles wat Alles doet ontzettend aantrekkelijk? Behalve zijn irritantheid dan. Dat is helemaal niet sexy...

Ik laat me niet door zijn aantrekkelijke move van de wijs brengen: 'Wat is dat nou voor een vraag? Natuurlijk moet ik veilig zijn. Wil niet iedereen dat?'

'Nee. Niet iedereen.'

'Jij niet dan?'

‘Oh, ik zeker wel. Ik ben de man die het meest veilig moet zijn op de hele planeet.’

Kan zijn antwoord nog cryptischer? Of arroganter? Hij doet alsof hij een heel belangrijk figuur is. Wie is deze man?

‘Maar ik niet?’ vraag ik.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordt hij.

Ik besluit helemaal eerlijk te zijn: ‘Ik vind je raar. Je praat raar. Ik snap helemaal niet wat je bedoelt.’

‘Ik bedoel precies wat ik zeg,’ zegt hij, terwijl hij een paar keer knippert.

‘Ik denk dat ik je niet leuk vind.’

‘Je hoeft me niet leuk te vinden. Ik vind je leuk genoeg voor ons allebei. Ook al lijkt het erop dat jij me niet mag.’

‘Je vindt me leuk?’

‘Ja.’

‘Waarom? Je kent mij helemaal niet.’

‘Ik weet meer dan je denkt. Raar genoeg ...’ hij houdt zijn hoofd scheef alsof hij zichzelf ook niet helemaal begrijpt. ‘... je hebt geen idee hoe mooi je bent. Je bent lief en aardig voor mij, ook al ken je me niet. Je voedt me. Je laat me op je bank slapen. Je bent zorgzaam en gevoelig. Je redt je hier helemaal alleen en dat vind ik stoer.’

‘Ik ben niet alleen,’ verklaar ik nogmaals.

‘Oh ja. Sorry,’ zegt hij kort. Het antwoord laat zien dat hij denkt dat ik gek ben. Maar als hij praat, ziet zijn mond er aangenaam uit. Waarom leidt hij mijn gedachten elke keer af door zijn algehele onweerstaanbare aantrekkelijkheid?

Hij trekt zich weer niets aan van mijn regel over het niet stellen van vragen: ‘Waarom ben je niet bang voor me?’

Waarom vindt deze man dat ik bang zou moeten zijn? Omdat ik een vrouw alleen ben met een vreemde grote kerel

zoals hij? Ha! Hij heeft geen idee met wie hij te maken heeft. Hij zou juist bang moeten zijn voor mij!

Ja, ja, stoere praat Angie. Blijf dat jezelf maar wijsmaken.

En waarom springt hij zo van hak op de tak? Ik krijg er hoofdpijn van.

Ja hij is wel een beetje inconsequent, lijkt wel,' bevestigt mijn Mickey.

Ergens voelt het fijn dat Mickey het met me eens is en daar krijg ik het lef van om te verklaren: 'Ach ja, je weet wat ze zeggen over angst.'

Hij bekijkt me geïntrigeerd, maar geeft geen reactie. Dus leg ik uit: 'Angst komt te paard en gaat te voet.'

'Nee, vertrouwen komt te voet en gaat te paard,' verbetert hij me.

'Ja, voor angst geldt het tegenovergestelde. Daarom moet je ertegen vechten, want als je eenmaal bang bent, dan kom je daar heel moeilijk van af, zeg ik en in mijn hoofd maak ik een "drop the mic" beweging terwijl Mickey applaudisseert.

'Oh. Daarom woon jij hier alleen in de bergen. Omdat jij niet bang wil zijn. Dus je bent bang om bang te zijn?'

'Luister, makker, ik ben misschien wel een beetje op de vlucht, maar dat is geheel uit veiligheidsoverwegingen, die trouwens heel erg privé zijn, en helemaal niet omdat ik ergens bang voor ben, okay?'

Hij kijkt ongelovig en ik maak mezelf groot en stoer in mijn hoofd voor wat ik als volgt verklaar: 'Ik doe nooit iets vanuit angst. Want ik ben nooit bang. Ik ben zo geboren. Ik ben allergisch voor angst. Ik ben teflon. Angst glijdt zo van me af. Dat maakt me anders dan andere mensen. Ik zou van zo'n andere planeet kunnen komen. Ik ken geen angst.'

Als het een paar momenten ongemakkelijk stil is, zegt hij op zachte, bewonderende toon: 'Okay.' En dan verpest hij het door

te zeggen: 'Angst is een gevoelig onderwerp. Ik zal er niet meer over beginnen.'

'Heel verstandig,' bevestig ik.

'Waarom woon je hier alleen?' vraagt hij ineens. Wat hadden we nou afgesproken over vragen stellen? Wat een brutaliteit zeg ...

Ik sta daar met open mond hem aan te gapen en te bedenken wat ik hier nu weer mee aan moet, maar hij gaat door: 'De problemen die jij denkt te ontlopen door je hier in de bergen te verbergen helemaal alleen ... dat is een denkfout.'

'Oh, fijn dat jij er nu bent om mij te voorzien van deze wijsheid. Wat had ik zonder je gemoeten?' vraag ik sarcastisch.

Hij negeert me: 'Door te vluchten voor je problemen roep je alleen maar nieuwe problemen op. Want problemen ontlopen is iets waar jullie telkens naar streven - dat paradijs van rust en vrijheid ...'

"Jullie telkens naar streven?" Over wie heeft hij het? Scheert hij me nu over één kam met de rest van de mensheid? En hoort hij daar dan niet bij? Wat een raar gesprek is dit ...

"... dat bestaat niet. Want het leven is een golf van negatief en positief, waarbij het negatieve juist voeding is voor het positieve. Als het ware is het de mest die nodig is en waaruit mooie dingen kunnen groeien. Dus ... welke mest je ook denkt niet nodig te hebben, je hebt het mis."

Mijn hersenen maken kortsluiting door al de woorden die opeens uit zijn mond vliegen. Blijkbaar heeft deze man wel heel wat te zeggen. Later zal ik dit gesprek vaak in mijn hoofd terugspelen en zal ik zijn wijsheid waarschijnlijk wel weten te waarderen. Maar dat is niet nu.

Nu vraag ik: 'Ben je altijd zo ...' tja, wat is hij eigenlijk? Gestoord? ... intens? Of alleen bij mij?'

Er valt een pauze waar hij gewoon staat en me aanstaart, zijn ogen warm. Dan gebeurt er een wonder: hij glimlacht oprecht. Het is mooi. Het is warm en doet dingen met mijn hart. Maar ik wil niet dat hij dat weet. Dus zeg ik: 'Ik begin er echt spijt van te krijgen dat ik je leven heb gered, weet je dat?'

Hij zit stil voor me, nog steeds met die rare, zelfvoldane, maar nu wel mooie glimlach op zijn nog mooiere gezicht, en ik vraag: 'En nu?'

'Hoezo, en nu?' vraagt hij.

Ik besluit de olifant in de kamer niet langer te negeren. Dus zeg ik: 'Ik neem aan dat je me verder niets meer over jezelf gaat vertellen? Je achternaam bijvoorbeeld? Of ook maar iets over jezelf?'

Deze man is zo mysterieus, dat ik vermoed dat hij een of ander bekend figuur is of zo. Ik bedoel, wanneer je zo rijk bent als Jeff Bezos en je komt iemand tegen die niet weet wie je bent, dan hou je dat natuurlijk het liefst zo. Om te voorkomen dat men naar het dichtstbijzijnde tijdschrift rent en het verhaal verkoopt over hoe je bij iemand voor de deur bent neergestort.

'Ik ben een heel privépersoon, inderdaad,' bevestigt hij.

'Waar moeten we het dan over hebben?'

'Niet. Praten wordt overschat.'

'Okay dan ... heb je ergens last van? Heb je een paracetamol nodig of zo?'

'Waar ik last van heb, is onder controle.'

'Onder controle? Dus je hebt nog steeds last?'

'"Last" is niet het juiste woord. Het is ... anders. Ik voel me ... anders.'

'Anders dan normaal?'

'Ja.'

'Zal ik je dan voortaan Anders noemen, in plaats van Alles?'
Ik vind mezelf zo grappig.

‘Je kunt me noemen zoals je wilt. Ik ben vrij nu. Voorlopig in ieder geval.’

‘Vrij? Ben je soms een crimineel die ontsnapt is uit de gevangenis?’

‘Nee. Ik bedacht net dat mijn tijd hier een soort ... vakantie is. Een ongeplande, verplichte vakantie ... een vakantie in de bergen met een mooie vrouw. Wat wil een man nog meer?’

‘Je vindt me mooi?’

‘Hoe kan ik dat niet?’

Het compliment dat uit de mond van de arrogante, maar ook erg intelligente en mysterieuze man komt, voelt veel beter dan het zou moeten.

5 - De tuthola's

Het is nu een dag later. Het is vroeg in de morgen en ik geniet van dit moment van stilte in mijn mooie rustieke keuken.

Deze keuken is echt een krachtpatser, precies wat je zou verwachten van een oom die een echte man was en wist wat hij deed. Het is alsof hij een stukje natuur heeft genomen en het in huis heeft gebracht. Die eettafel is zo massief, die gaat nergens heen.

De zwarte kasten geven een stoere uitstraling, maar het voelt ook gezellig aan, alsof je in een oude Engelse pub bent waar je elke avond zou willen eten. Het is echt een mannenkeuken, maar op zo'n manier dat iedereen er wel iets moois in kan zien. Het is stoer, maar ook gastvrij. Dus ja, ik vind het echt tof, het heeft karakter en ziel.

En nu is het tijd om kaas te maken!

Terwijl ik alle spulletjes die ik nodig heb uit de kastjes haal en op het aanrecht neerzet, denk ik na over de vreemde vakantieganger die recentelijk mijn huisgenoot is geworden.

Ik begrijp nog steeds niets van de man. Ik heb geprobeerd meer te weten te komen, maar hij is net een kluis. Ik weet nog steeds niet wat zijn achternaam is, of wat hij voor de kost doet of wat voor een apparaat dat was waar hij in neergestort is. Hij zei wel dat hij zich veel beter voelde en vroeg me of hij van mijn badkamer gebruik mocht maken. Ik vroeg hem of het wel verstandig was om dat in zijn eentje te doen, ik bedoel, we weten nog steeds niet wat voor een rare aandoening dat was wat de oorzaak was van zijn lange bewusteloosheid, maar hij verzekerde me ervan dat hij zich goed genoeg voelde.

Met een stapeltje kleding die ik in de oude kamer van mijn oom had gevonden en die hem wel zouden kunnen passen, tikte ik op de badkamerdeur.

Ik hoorde dat de douchekraan al aanstond en besloot snel naar binnen te gaan om de kleding voor hem klaar te leggen zodat hij dat aan kon trekken als hij eruit kwam. Hij kon toch niet met zijn sjiek maatpak blijven rondlopen? Dat leek me niet bepaald comfortabel.

Mijn badkamer past perfect bij de rustieke charme van dit bergboerderijtje, met net als mijn keuken, veel hout en natuurlijke elementen. Dat kleedje op de vloer is trouwens een glijbaan in vermomming – je glibbert sneller weg dan je ‘oppassen’ kunt zeggen. En dan het toilet, zo onschuldig wit daar in de hoek, heeft duidelijk geen idee dat het straks de troon van de knapste man op aarde zal worden.

Net toen ik dacht: ‘Okay, tijd om te gaan’, maakte een plots geluid me aan het schrikken. Het was de douchewand die me een halt toeriep. Ik draaide me om en daar stond hij dan, alsof hij zo uit een reclame voor douchegel was gestapt. Zijn perfectie niet te bevatten, met een acht-pack die nog meer indruk maakte dan een bergbeklimmer op de Himalaya zonder veiligheidsnet.

O. Mijn. God. Dit moest wel het mooiste, meest sensueel opwindende tafereel zijn dat ik ooit had aanschouwd.

Natuurlijk zag hij me wel, ik was de vrouw die op nog geen meter afstand stond, met haar mond open als een vis op het droge.

Maar ik zei niets, en hij bleef me rustig bekijken, zijn wimpers langzaam bespikkeld met waterdruppels.

Schaamte leek niet in zijn woordenboek voor te komen. En waarom zou het ook? Met dat lichaam van hem, perfectie tot in de puntjes uitgevoerd, zou ik me ook niet schamen.

Zijn huid glinsterde als zijde onder de verkwikkende waterstralen, een lust voor het oog. Elke druppel leek als een parel in slow motion met veel plezier op zijn lichaam neer te dalen en moeiteloos over zijn welgevormde spieren te glijden. Zijn brede schouders en gespierde armen getuigden van kracht en mannelijke gratie, terwijl zijn ranke taille en strakke heupen een symbool van mannelijke perfectie waren.

Zijn gelaat zag er ontspannen uit en straalde zelfvertrouwen uit, met scherpe kaaklijnen en een rechte neus die harmonieus samensmolten tot een onweerstaanbaar geheel. Zijn donkere, doordringende ogen leken op lome wijze recht door me heen te kijken, als ware ze poorten naar een wereld van geheimen die hij met niemand hoefde te delen. De vochtige, donkere lokken van zijn haar plakten aan zijn voorhoofd en sierden zijn hoofd als een kroon van verleiding.

Hij ging gewoon ongegeneerd door met zichzelf schoon te maken terwijl ik met grote ogen naar hem keek. Zijn handen gleden sloom door zijn schuimende lokken terwijl hij zijn haar verzorgde. Alles leek te vertragen tot een bedachtzame beweging, en ik stond als aan de grond genageld, genietend van het schouwspel dat aanvoelde als een scène uit Magic Mike.

Hou je ogen op zijn bovenlichaam Angie, niet naar beneden kijken. Wat er ook gebeurt, niet naar beneden kijken!

Mickey schreeuwde in mijn oor en op wonderbaarlijke wijze luisterde ik eens een keer naar mijn dode echtgenoot. Ik haalde diep adem om me te concentreren op wat er boven het heupgebied allemaal gebeurde en vooral niet naar beneden te kijken.

Plotseling leek hij klaar te zijn met zijn haar en liet zijn armen zakken, die soepel over zijn stevige buikspieren gleden. Oh, wat was ik jaloers op zijn handen - ze leken de gelukkigste ter wereld te zijn, als een puppy die een berg koekjes ontdekt,

zo voelden zijn vingers zich vast, terwijl ze over zijn perfecte lichaam dansten.

Gebeurde dit nu echt? Of was het weer mijn overactieve fantasie die een spelletje met me speelde? Terwijl mijn gedachten een heuse rondedans uitvoerden, zei hij ineens met een vleugje humor: 'Blijf je nog lang staren, of kom je er gezellig bij?'

Ik verdween daar sneller dan een haas na een extra kop koffie.

De rest van de dag heb ik amper thuis doorgebracht. Ik maakte een flinke wandeling met Patrick, hopende dat mijn opgewonden zenuwen tot rust zouden komen. Ik gaf de man het voordeel van de twijfel dat hij de weg naar de koelkast wel kon vinden als hij honger had. Bij terugkomst s 'avonds laat ontdekte ik hem in de oude kamer van mijn oom (je raadt het al, veel zware, zwarte meubels in dezelfde stijl als de rest van het huis), comfortabel uitgestrekt op het houten bed.

Terwijl hij daar lag te slapen als een koning, vroeg ik me af wat ik in hemelsnaam met deze situatie moest. Na veel getob kon ik geen antwoord formuleren. Mijn enige hoop was dat hij snel zou worden opgehaald en dat mijn leven weer terug naar normaal zou keren. Maar diep vanbinnen vroeg ik me af, was dit leven, zo ondergedoken in de bergen, nu eigenlijk wel wat ik wilde?

Nu, na een doorwaakte nacht vol piekeren, tracht ik mijn gedachten weer op een rijtje te krijgen door me te wijden aan het wekelijkse ritueel van het kaasmaken.

De ochtendzon werpt een warme gloed over mijn bergboerderijtje terwijl ik mijn schort omknoop. Mijn handen werken bedreven, vertrouwd met het proces. Ik vul een houten bak met verse, warme geitenmelk en voeg voorzichtig stremsel toe, roerend met een oude houten lepel. Terwijl de melk langzaam stremt, bedek ik de bak met een linnen doek en geef ik

me over aan het geduld van fermentatie. De lucht vult zich met een beloftevol aroma terwijl ik wacht.

Plotseling klinkt er een gedempt geluid achter me. Ik schrik op en draai me om, betrapt door zijn aanwezigheid. Daar staat hij, zijn gezicht ernstig en zijn ogen doorspekt met een zweem van diepgewortelde pijn. Wat zou er door hem heen gaan? Is het verdriet, woede, pijn? Ik ken hem niet goed genoeg om zijn gemoedstoestand af te lezen. Schaamte overvalt me terwijl ik denk aan wat er gisteren in de badkamer is gebeurd.

Mijn wangen kleuren lichtjes terwijl ik mijn handen afveeg en stamel, 'Oh, hoi ... ik was gewoon bezig met kaas maken.' Tot mijn verrassing zie ik dat de kleding die ik hem gaf, een zwarte cargobroek en een eenvoudige grijze T-shirt, hem als gegoten zit. Het versterkt zijn stoere uitstraling en maakt zijn stille verschijning alleen maar indrukwekkender.

Hij knikt begrijpend. 'Ziet eruit als een kunst op zich,' zegt hij terwijl hij naar de bak met gestremde melk wijst. Ik ben dankbaar dat hij niet over de badkamerscène begint.

Ik glimlach verlegen (sinds wanneer ben ik verlegen?), mijn zorgen verzacht door zijn vriendelijke reactie. 'Ja, het is een oud familierecept. Ik houd ervan om het traditioneel te doen.'

We delen een moment van stilte, de spanning van het onverwachte samenzijn langzaam wegebbend. Ik kijk hem aan, mijn blik speels terwijl ik mijn woorden uitspreek: 'Het voelt alsof jij op bezoek bent en niet alsof je al een paar dagen op mijn woonkamer bank ligt.'

Hij lacht zachtjes en schudt zijn hoofd.

'Wil je een kopje thee?' Dwing ik mezelf te vragen. Waarom voel ik me altijd zo ongemakkelijk bij deze man? Hij heeft een bepaalde aura waar ik niet alleen ontzag voor heb, maar waar ik vooral ook vreselijk onzeker van word.

Hij werpt een ironische blik op zichzelf en geeft me een kleine glimlach. 'Zie ik eruit alsof ik thee drink?'

Ik voel mijn ondeugd opkomen en probeer mijn lach in te houden: 'Nee, eerder proteïne shakes. Of whisky ...'

Hij trekt een verbaasd gezicht. 'Heb je whisky?'

'Tuurlijk! Tenminste ...' ik loop naar een kastje in de hoek van de keuken en maak het deurtje open om daar een hele batterij aan alcoholische dranken te laten zien '... mijn oom hield wel van een drankje. Ik sluit het kastje weer en knipoog: 'Jammer dat het pas 7 uur 's ochtends is ...'

Hij haalt nonchalant zijn schouders op. 'Doe dan maar thee.'

Terwijl ik de waterkoker aanzet en me weer richt op mijn kaasmakende activiteiten (proberend zo natuurlijk mogelijk over te komen en niet als een zenuwachtig klein meisje), zie ik uit mijn ooghoek dat hij tegen het aanrecht leunt en mijn bewegingen volgt met zijn donkere ogen.

De stilte is geladen en het duurt lang. Ik zit me af te vragen of er een onderwerp is waar we *wel* over kunnen praten en wat dat zou kunnen zijn, wanneer hij plots, dank u god, de stilte doorbreekt. 'Wat leuk om je zo mee te maken.'

Ik kijk op, voel een lichte bloes op mijn wangen vanwege zijn opmerking. 'Zo, wat?'

Hij lacht misschien niet, maar zijn ogen kijken warm en geruststellend. 'Zo thuis. Zo echt. Zo kwetsbaar, onbehoedzaam.'

Een kleine frons verschijnt op mijn voorhoofd. 'Zou ik op mijn hoede moeten zijn?'

Een sinistere lach ontsnapt aan zijn lippen. 'Bij mij? Altijd. Maar niet op de manier waar jij aan denkt. Je hoeft niet bang voor me te zijn.'

Onze ogen ontmoeten elkaar en ik houd zijn blik vast. 'Ben ik niet.'

Zijn ogen glijden over me heen, en er ligt een mysterieuze glans in zijn blik. 'Niet liegen.'

'Ik lieg nooit,' zeg ik fluisterend. Ik vind het vervelend dat ik mezelf moet verdedigen tegenover deze man. Nog erger, dat ik nu pas beseft dat hij gelijk heeft en dat ik wel degelijk een beetje bang voor hem ben. Niet in de zin dat hij mij iets aan zou doen, maar meer over wat hij mij zou kunnen laten voelen. Of niet voelen. Het is ... verwarrend. Misschien ben ik niet zozeer bang voor hém, maar wel voor wat ik voel als ik in zijn nabijheid ben.

Na een kort aarzelen, doorbreekt hij de stilte. 'Is er nog iets waarbij ik kan helpen? Ik heb een beetje rondgelopen en het lijkt erop dat je hier je handen vol hebt.'

Opgelucht dat hij van onderwerp verandert, schud ik mijn hoofd met een glimlach. 'Dank je, ik heb alles onder controle. Maar ik was van plan straks naar de markt in het dorp te gaan om wat van mijn kazen te verkopen. Je kunt mee als je wil.'

Zijn blik licht op. 'Klinkt interessant. Ik kan wel een beetje afleiding gebruiken.'

Ik voel een aangename opwindning bij dat idee. 'Leuk! Dat zou ik gezellig vinden. De markt is altijd een levendige plek.'

Hij wijst vragend naar de koelkast, en ik realiseer me dat hij waarschijnlijk honger heeft. Ik knik bevestigend en verleen hem op die manier toestemming om iets te eten te pakken.

Met een zachte zwaai opent hij de koelkast en neemt de inhoud in zich op. Na enkele ogenblikken trekt hij zijn hoofd weer terug en kijkt me met een frons aan. 'Is het wel veilig, zo'n markt? Ik bedoel ... je lijkt je hier te verbergen ... toch?'

Ik kijk hem even recht in de ogen, verrast door zijn scherpe waarneming. 'Ach, ja ...' ik probeer nonchalant te klinken '... ik hou er gewoon van om af en toe even weg te zijn.'

Hij lijkt niet helemaal overtuigd door mijn antwoord en doet de koelkastdeur weer dicht.

'Ben je er zeker van dat het verstandig is om naar de markt te gaan? Ik bedoel, als je ergens voor wegrent ...'

Een lichte frons verschijnt op mijn voorhoofd en ik onderdruk een zucht. 'Maak je geen zorgen,' zeg ik, een zweem van irritatie in mijn stem.

'Het kan geen kwaad,' voeg ik toe terwijl ik bedenk dat ze me alleen kunnen vinden als ik een digitaal spoor achterlaat. Zoals bijvoorbeeld laatst in het ziekenhuis. Ik kan niet anders dan me nog steeds blijven afvragen waarom er toen niets gebeurd is. Zouden ze me niet meer aan het zoeken zijn?

Hij lijkt even verrast door mijn korte reactie, maar er verschijnt een mysterieuze glimlach op zijn gezicht. 'Jij hebt geheimen, ik heb geheimen,' mompelt hij zachtjes.

Een moment lang kijken we elkaar aan, een stil begrip tussen ons. Misschien zijn we allebei op de vlucht, om onze eigen redenen.

Ik besluit de stilte te doorbreken, nieuwsgierig naar zijn situatie. 'Wat gebeurt er als je mensen hier komen terwijl we weg zijn?'

Hij denkt even na en antwoordt dan, zijn stem bedachtzaam. 'Als ik hier niet ben, zullen ze hier niet komen. Ze hebben hun manieren om te weten waar ik ben.'

Ik frons. 'Hoe kunnen ze weten waar je bent?'

Hij haalt zijn schouders op. 'Geloof me, als ze me willen vinden, kunnen ze dat.'

Ik kijk hem verbaasd aan. 'Maar als dat zo is, waarom zijn ze er dan nog niet?'

Een schaduw van iets onuitsprekbaars flitst door zijn ogen. 'Ze zullen hun redenen hebben, geloof me. Misschien wachten ze op het juiste moment. Of misschien hebben ze andere zorgen op dit moment.'